

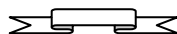
Výklad vize 23

„Stop-stavy“ na posloupnosti vývoje vesmíru jsou „klony“

Kdosi na Mageu řekl větu : *Lidé jsou vedlejší produkt vesmíru – dají se považovat víceméně i za formu určitého "odpadu"*.

Pokud vesmír produkuje ... tak za produkt je nutno považovat nikoliv stav časoprostoru a jeho změny, ale stav hmoty. Po Velkém Třesku se vyprodukoval vodík. Od té doby se vodík-produkt nemění a vesmír ho už neprodukuje, pouze >používá<. Vesmír co následně produkuje, je nová kombinační složitost hmoty. Vyprodukuje-li kyselinu sírovou (evolučním střídáním symetrií s asymetriemi) na časové škále vývoje, pak už ona kyselina zůstane navěky taková jaká je, tedy s neměnnými vlastnostmi, složením a chováním. Vyprodukuje-li vesmír rybu, pak ta ryba je na vrcholu pyramidy složitosti hmoty v celém vesmíru, v dané době (!) je nejsložitějším prvkem hmotových struktur a ... a dojde dál pak k nové fázi evoluce tj. „neviditelnému“ doteku-procesu kombinování v š e c h do té chvíle navyráběných zákonů a navyráběných hmotových struktur až se potkají takové stavy hmotové a zákonové, že nastane ona změna symetrie (zákon zachování) v asymetrii a „narodí se“ z toho (z minulých produktů a interakčních zákonů) nový stav, nová hmota a nový (další) zákon a nová rovnováha ...ryba přejde v obojživelníka. Ovšem ostatní ryby zůstávají už jako klony dál, bez proměny. Jako vodík zůstává od svého vzniku pouze totožným nezměnitelným prvkem – vodík je navěky klon. Ryba je navěky klon, ale onen výtvar změny asymetrie v symetrii tj. výtvar zesložítování udělal z ryby obojživelníka....ten dál žije ...je na vrcholu pyramidy až přijde další stupeň proměn ...vesmírem nakombinovaných struktur hmotových a zákonových co „se selektují“ v mantinelech možností a vesmír vyrobí další novou kombinaci hmotových struktur, opět složitější a ...a bude jí-produktu opět méně a méně ... staré výtvary zůstanou klonem ... nové jsou stále epitelem na vrcholu stromu a razí si další větvičky.

Takže nesouhlasím s tím, že člověk je „odpad“ vesmíru. Ne, naopak člověk je produkt vesmíru a to právě nejsložitější, je to nejsložitější multikombinační propojení jiných složitých kombinačních struktur hmotových člověk je na vrcholu stavby složité hmoty ... a jednou bude i on klonem, až se dostaví onen čas na novou složitější kombinaci. A protože vždy je té složitější hmotové struktury ve vesmíru méně a méně , tak příští „nadDNA“ bude ještě složitější (těžší než minulá) ale ještě >lehčí sumou< v poměru k 10^{52} kg veškeré hmoty, možná to bude „zhmotněné vědomí“ ... ? ? ? ...rodící se vševědoucí, sestavující se, konstituující se Bůh ... je v nás, my jsme jeho podnoží, „stavitelem“. (Jeden vodík je lehký = 3 jednotky, ale suma vodíků je 70% vesmírné hmoty. Jedna kyselina sírová je o kousek těžší př. 300 jednotek, ale suma kyselin sírových ve vesmíru už je jen 0,002% . Jedna bílkovina je ještě těžší př. 105 jednotek, ale suma všech bílkovin je už jen 0,000000002% v celém vesmíru. Jedna DNA je ještě těžší kombinační soubor hmotový, ale suma všech DNA ve vesmíru už je jen 0,000000000000000000000000000002% atd. Jedna DNA je „svázaný kombinační blok“ nejtěžší a přitom suma-součet těchto >bloků< je nejmenší ve vesmíru. Jeden vodík je „svázaný kombinační blok“ nejlehčí a přitom suma-součet těchto >bloků< je největší ve vesmíru....proto selekcí darwinovského vývoje bude další „svázaný kombinační blok“ nadDNA či co ještě těžší a bude ho do součtu ztraceno málo, bude vyprodukován z 6ti miliard lidí jen v jednom lidu...možná vesmír čeká až těch lidí bude „dostatek“ např. 15 miliard a pak nastane ta „mantinelová chvíle“ kdy se zrodí nová nadDNA co spolu s jinými méně složitými komponenty „zrodí nová nadDNA co spolu s jinými méně složitými komponenty „zrodí – proplete“ nového tvora. My ostatní lidé budeme navěky jen klony...jako ta ryba jím je do dnes.

Výklad vize 24

Paní Zuzana napsala do fóra 21.století, <http://www.21století.cz/forum.php> , otázku : „kam se rozpíná vesmír“ Datum: 12-08-06 12:59
A tak jsem jí [12.8.06 - 13:57] odpověděl

Paní Zuzano

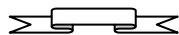
Pan Petrásek si k vysvětlení rozpínání třírozměrného vesmíru vypůjčil rozpínání dvourozměrného vesmíru a řekl že je to podobné. Podobné to ovšem je asi tak jako bych popisoval mimozemšťanovi na jeho planetě život lidské společnosti na Zemi pomocí Pekla a čertů. Mě se takové zjednodušení (až moc zásadní) nelíbí a v duchu své hypotézy mám jiné. Jedním ze základních, hlavních a zásadních zákonů vesmíru je „princip střídání symetrií s asymetriemi stavů“, z čehož vzejde košatá posloupnost zrealizovaných možností. Velký třesk pokládám za „předěl“, za „děj-výkon pravidla zákona“, jedno takové střídání tj. změny stavu před Třeskem za následné další stavy po Třesku a jejich střídání do dalšího vývoje posloupnosti stavů po Třeskových. Po Třesku nastalo „křivení“ časoprostoru, čímž chci říci, že před Třeskem časoprostor zakřiven nebyl. V absolutně nezakřiveném časoprostoru hmota-látka neexistuje a být nemůže. Po Třesku první druh zakřivení časoprostoru (podle nějakého geometricko-matematického popisu) „vyrobil“ „do časoprostoru“ záření. Zakřivení, křivení časoprostoru principiálně vede „ke vzniku“ hmoty...a to ze samotného časoprostoru. Křivení časoprostoru do lokálních útvarů, vlnoutvarů a vlnobalíčků kompakťovaných tedy „kompakťovaných dimenzí“ těch veličin z nichž je časoprostor - délka a čas vede k provedení-realizaci stavu (lokálního stavu) časoprostoru, který se chová jako elementární částice. Hmota se tak stává „vlastností“ určité křivosti časoprostoru. Po třesku nastává vývojová řada-posloupnost změn různých křivostí stavů časoprostoru, které vedou k realizaci hmotových artefaktů. Před Třeskem byl vesmír-časoprostor v jednotkovém stavu, tedy nezakřivený. Křivost-zkřivení znamená nastolení nejednotkových poměrů dimenze délkové ku dimenzi časové. Jak je velká jednotka ? (dimenze délkové anebo časové). Je libovolně velká tedy filozoficky $0 = 1 =$ nekonečno. Ale důležité je, že nezakřivený časoprostor (před Třeskem) musí podle zákona o střídání symetrií s asymetriemi dodržet poměry intervalů jednotkových těch dvou veličin tj. jejich dimenzí. Poměr jednotkového intervalu na délkové dimenzi musí být vždy dán-vydán k jednotkovému intervalu na časové dimenzi. Jednoduše je to poměr jemuž dnes říkáme rychlost a to rychlost světla – $c = 1 / 1$. Křivení časoprostoru bude pak realizace nejednotkových poměrů intervalů na dimenzích veličin. To jsou vlnové funkce a nejen ty. Myslím si, že křivení časoprostoru, které už kolem sebe máme, je provedeno podle stasisiců matematických předpisových funkcí, tedy vlny jsou jen malým procentem v tom množství křivostí stavu, v němž časoprostor je. Vráťm-li se už k původní otázce, tak podle umístění pozorovatele a podle jeho „velikosti“ lze tedy říci, že časoprostor se pro určitého pozorovatele nerozpíná, ale scvrkává. Scvrkává (vlnobalíčkuje se , zavínává se) se ve vesmíru vše co hmotní. Takže vyjdeme-li z „jednotkové velikosti“ vesmíru, časoprostoru, (jednotkových poměrů všech dimenzí k sobě navzájem), pak vesmír po Třeskové realizuje nerozpínání, ale kompakťování sebe. Vesmír se vlní, zakřivuje. „Objekty uvnitř“ (což už jsou „vlnoshluky“ dimenzí veličin a ony už můžeme pojmenovat-nazvat hmotou) pak pozorují rozpínání neb se samy zcvrkávají. Ve Třesku byl „spuštěn“ čas. Tok času, odvíjení času, jak ho my-lidé vnímáme, je ono po Třeskové zrealizování nejednotkového poměru dimenzí. Ve Třesku mohla nastat „mantinelová volba“ dvou možností : buď

- a) bude následná posloupnost vývoje podřízena vždy poměrům „x“-délkový interval v čitateli menší ku „t“-časový interval ve jmenovateli větší, $v < c = 1/1$, vyjádřím to symbolicky : $0/1 = 1/nekonečno < 1/1$
- b) anebo to bude obráceně tj. $c^* > c$ (symbolicky : $nekonečno/1 = 1/0 > 1/1$) to znamená, že čitatel bude vždy větší než jmenovatel – nadsvětelná rychlost. Možnost b) po Třesku do „našeho“ typu vesmíru zvolena nebyla. (ale mohla být ! Pak by šlo o alternativní vesmír asymetrického typu k tomuto). My máme vždy interval časový „delší“ než interval délkový v porovnání k „jednotce“. Já si myslím, že pak $c = 1/1$ je další velmi důležitý zákon, který nám „vesmír daroval“ pro zkoumání. Tedy zákon střídání symetrií s asymetriemi vede k vývojové řadě, k posloupnosti změn stavů a zákon o jednotkovém poměru ($c = 1 / 1$) pak říká „odkud“ může posloupnost změn začít. Vráťm-li se k původní otázce, pak stav vesmíru-časoprostoru před Třeskem je „nekonečný“ což je stejné jako „nulový“ což je stejné jako „jednotkový“. Po Třesku se vesmír i rozpíná i scvrkává, podle určení stavu pozorovatele. Náš typ vesmíru po Třesku realizuje hmotu nejednotkovými poměry veličin, což vede k zakřívování (nesmírně

pestrému zakřivování) časoprostoru a pak on sám křivý stav časoprostoru „v lokálních útvarech je hmotou. Projevuje se jako hmota, tj. má v l a s t n o s t i hmoty. Časoprostor má vlastnosti hmotové je-li příslušně zakřiven...do jakýchsi vlnobalíčků. Tyto se pak mohou „přibalovat“ a vytvářet multivlnobalíčky z dimenzí veličin „délka“ a „čas“. Vlnobalíčky časoprostorových miniútvarů (vyšší křivosti) se pohybují-přemísťují-putují v (v nižších křivostech) v méně zakřiveném časoprostoru a ten ještě v méně, čili v nezakřiveném. Znamená to že naprosto nezakřivený stav časoprostoru je i teď a „v něm se topí“ ostatní už křivé stavy téhož (časoprostoru). Vesmír (po Třeskový) prochází „na posloupnosti změn stavů“ vývojem „volby v mantinelech možností“. Po třesku ta „první mantinelová možnost“ volby, byly jen dvě nabídky. Pak po zrealizování nastalo „několik výrobků“ (zvlněných typů časoprostorů). Ty pak mohli mít a měli pro vývoj zase své mantinelové možnosti. Vesmír některou vybral a zrealizoval. Globální zakřivený časoprostor (jako jeden z výrobků po Třesku) do „gravitační křivosti“ zůstal jako neměnný klon. Pak přišel další výrobek křivosti – foton, fotony. Pak přišel další výrobek křivosti – elektron, pak další a další stavy...podle střídání symetrií s asymetriemi. Ve vesmíru neexistuje natrvalo stav zachování a všude. Stav zachování (v matematice řečeno rovnice) existuje jen v lokálním „místě“.(a i v něm, fixním místě se střídají symetrie s asymetriemi, narušení zachování). Po Třesku narůstání složitosti hmotových struktur se děje tak, že předchozí stav (např. už jsme v pozici, že existují fotony, leptony, kvarky a už i z nich pár atomů tj. vodík helium) zůstane klonem a „narodí se“ stav kvalitativně složitější. Kvantitativně v posloupnosti vývoje ubývá těch složitějších struktur až .. až k DNA. Tedy v literárním popisu : po Třesku je např. vodíku 99% jako veškeré hmoty. Z toho 100% množství si vesmír ponechá 75% jako klony (vodík se dochová až dodnes beze změny) a 25% vesmír promění vlnobalíčkováním na helium ; z toho 100% helia opět zůstane např. 75% klony a 25% se promění v lithium ; z toho 100% lithia zůstane 75% klon navěky a 25% se promění ve složitější strukturu vlnobalíčkováním...atd. stále ubývá těch složitějších struktur co do kvantity. Proto je pak ve vesmíru už jen 0,0002% molekul a 0,00000000002% sloučenin a 0,0000000000000000002% bílkovin a 0,000000000000000000000000000000002% DNA.((poznámka pro čtenáře : ta procenta „střílím od boku“, jsou jen informativně pro vizi výkladu, nikoliv něčím přesným)). Opakuji : čím je hmota složitější tím je jí ve vesmíru méně a méně a tak se lze domnívat, že veškerá DNA ve vesmíru je pouze na Zemi a život ve vesmíru jako nejsložitější hmotová struktura-forma je pouze zde (!) a tím pádem jsme my lidé „středem vesmíru“, nikoliv geometricky, ale co do složitosti vývoje hmotových struktur. Jsme ve vesmíru sami. Bůh...je pak ta ještě složitější struktura než DNA a je jí (té nadDNA) pak tak málo, že tolik nul sem ani psát nechci, bůh je v nás, Bůh se rodí v nás, my jsme „stvořiteli boha“, bůh bude nakonec pouze „z nula hmoty krát nekonečný Zákon“...tedy pouze bude z nekonečna křivosti „artefaktu“ tj. z pravidel matematiky,... tedy Vesmír = bůh jako rovnice : „A“-stav Velveličiny (ta má dvě veličiny délku a čas) krát „Z“-zákon-pravidla-matematika-geometrie = „V“-vesmír (Bůh.)

No, pan Petrásek to vidí jinak, říká : „*Tak nějak, velmi zjednodušeně se náš vesmír rozpíná. Takže odpověďet na otázku "kam?" vlastně nejde. Ale pochopit se to trošičku dá :-)* *Dá se to pochopit? :-)*“... ..a na konci se Petrásek smajlíkem směje...mě, protože on má pravdu, on je povolán honit pavědce, takže mě poslal za tento názor zde výše za psychiatrické mříže a rozpoutal na mě štvanci s nehorázným výsměchem a tupením lidství ... a nejen to, hanobil bez protidůkazů i mé vize potupným způsobem. Petrásek píše : „Dá se to pochopit? :-)“ ... bohužel, slečno Zuzano, pochopit Petráskův výklad o vesmíru se nedá, a nedá se i pochopit to, proč on by měl mít právo na názor bez ponižování a já s ponižováním a umlčováním a hanobením. To se pochopit nedá.

Poznámka : všimněte si studovaného koktavého mudrpudra M. Petráska. (s právem udělovat lekce pavědcům), že používá novou gramatiku, píše slovo odpověďet takto : **odpověďet** (... není jeden příspěvek do fóra, kde by neudělal nějakou NEPŘEKLEPOVOU gram. chybu)

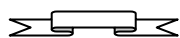
Pane Ziegler, před Třeskem čas byl. Ale "neběžel". Znamená to, že Třesk byl "spuštěním chodu-toku-odvíjení" čas. Čas je veličina nezadatelná a nezaměnitelná dtto délka-veličina. Před třeskem byl časoprostor naprosto nezakřivený a v jednotkovém stavu poměru "délka" ku "čas", tj. $c = 1 / 1$ tedy je-li časoprostor naprosto nezakřivený Euklidovský, pak v něm není hmota...a to bylo před Třeskem. Třesk byl "spuštěním toku času" což znamená "provedením-realizací" změny z jednotkových poměrů dimenzí veličin na nejednotkové poměry. Tí po Třesku nastalo $v < c$, což je i zahájením zakřívování/vlnění časoprostoru i v globálním měřítku i na Planckových škálách kde ten časoprostor pak "vře" - to je to zakřivení ve všech možných podobách, podle všech možných scénářů vlnových funkcí. Čili po Třesku nastává posloupnost střídání symetrií s asymetriemi poměrů velikostí nejednotkových intervalů a tím vzniká i možnost vzniku hmoty - hmota je sám zakřivený prostoročas a to když se to provede na Planckových škálách do vlnobalíčků veličin ...pak ten vlnobalíček samotného prostoru je elementární částicí hmoty...hmota je "zabalený" vlnobalíček prostoru samotného ... a výrobu hotových struktur zahájil vesmír-časoprostor po Třesku. Před Třeskem byl stav časoprostoru absolutně nezakřivený a tak tam nebyla hmota.

Víc se dovíte, pokud mi napíšete

.....

Pane Ziegler, já si dokonce myslím, že Bůh nestvořil vesmír a že to dokonce bude i naopak ! (?) to znamená, že Vesmír je Bůh,...Vesmír provádí evoluční proměny sebe a tím vyrábí stále složitější hmotu (člověk a DNA ...+ vědomí + ...?) a pokud tato výroba složitosti hmotové struktury bude vývojově pokračovat, pak někde v nekonečnu bude DNA-člověk tak složitý, že se on-člověk stane Bohem....Čili Bůh se rodí v nás...vesmír vyrábí Boha v nás...Takže ten Bůh je/byl na začátku "v nule" a bude na konci...a je i "uprostřed všeho" neb Bůh je vesmír sám ((ale Bůh není to co do něj nafalšovali lidi, že je))

zdroj <http://www.hypothesis-of-universe.com/index.php?nav=home>

Výklad vize 26

http://forum.lide.cz/forum.fcgi?akce=forum_data&forum_ID=7674&ID_from=643804&dir=1&auth=

Napsal pan Kamil 03.08.2006 v 13:52 h

„Život si vždy najde cestu“

Dobrý den, (článek MF)

(k tomu můj komentář 04.08.2006)

Tisíckrát prožít svůj život, tisíckrát zažívat věci skoro stejné a přece pokaždé jiné -to člověku dovoleno není.

Ale pro vesmír, který nás obklopuje, platí možná jiná pravidla. Ó, nikoliv. I vesmír „tento“ má jedinou vývojovou historii, posloupnost dějů tj. posloupnost stavů toho a) časoprostoru versus b) té hmoty, podle PPP (prvního počátečního pravidla) scénáře-zákona, který zahájil ve Třesku „tento vesmír“. I tisíc životů může být pro něj-vesmír málo.

Nové teorie ukazují, že náš kosmos může být spoután v nekonečném koloběhu vznikání a zanikání, kde se i velký třesk, považovaný za počátek všeho, mění v nepříliš významný okamžik. Budeme-li říkat Velkému Třesku „stav-rozhraní-okamžik-zahájení“, pak ti bude jen pro „tento vesmír“, pro tento typ vesmíru s těmito zákony (ty rovněž vznikají postupně, přibývá jich) s touto rozmanitostí hmoty (ta také nevznikla „veškerá“ v tom Třesku), nikoliv po jiné vesmíry. Pak Velký třesk je významný tím, že v něm nastal „tento vesmír“ tedy v něm nastal/byl spuštěn „chod-odvíjení času“ (nejednotkové poměry

dimenzí veličiny délka ku veličině čas) a nastalo v něm „vznikání“ posloupnosti evoluční torby stále složitých struktur hmoty „v čase“ a nastalo v něm i „vznikání“ zákonů (do řady-posloupnosti zákonů) tj. „popořadě“ coby „prvků“ v posloupnosti „klonů“ stavu hmotového a stavu časoprostorového, které se řadí dějem-změnou podle principu střídání symetrií s asymetriemi. Stejně tak může být vesmír jen malou bublinkou či „membránou“, ponořenou v něčem nekonečně větším ??? a složitějším: v mnohosvětě, domově mnoha vesmírů. ??? Dovolil bych si říci svou spekulaci, že : spíš bych rozverně mnil, že Vesmír-Bůh měl „v nule“, v Počátku nekonečně mnoho možnosti voleb (což je stejné jako že neměl žádnou volbu ... anebo jen jednu ?) „jak-jaký“ vesmír „vybrat“. Po výběru není už „návratu“ k repríze volby a volba je „navždy“ a ostatní možnosti v nekonečném jejich počtu zmizely a už neexistují ani „v hlavě Boží“. Tím chci říci už svou starší vizi, že „v nule“ Jsoucná byl/nebyl monostav „A“ = Bůh = Vesmír = Jsoucná = Velveličina = artefakt = existenčno. ((Už od nyní se na výklad dívejte filtrem zákona střídání symetrií s asymetriemi))

Vesmír před vesmírem

Když se pokoušíme vrátit do doby velkého třesku, čili k počátkům našeho kosmu, připomíná to cestu do hlubin obřího trychtýře. Jeho stěny se dlouhou dobu jen pozvolna zužují. V určité chvíli se však přiblíží prudce k sobě a trychtýř jako by se uzavřel.

Dostáváme se tak do okamžiku, kdy začal skutečný velký třesk, čili prudká expanze vesmíru Třesk není žádný výbuch, ale je to místo-rozhraní na posloupnosti stavů, ve kterém došlo k „jistému“ ději, změně stavu předchozího ve stav následující. Ve kterém se realizuje zákon o střídání symetrií. V tomto „místě na posloupnosti stavů“ došlo ke změně jednotkových poměrů tj. jednotkových intervalů na dimenzích veličiny délka a veličiny čas. Ve velkém Třesku nastal, byl spuštěn tok-odvíjení času v tom smyslu, že nastal stav nejednotkových poměrů intervalů délkových ku časovým a to volbou ze dvou možností.

Možnost a) čitatel větší než jmenovatel, symbolicky psáno $1 / 0 = c^* > c = 1 / 1$ ((to jsou nadsvětelné rychlosti)).

Možnost b) čitatel je menší než jmenovatel, symbolicky psáno $0 / 1 = v < c = 1 / 1$... a tento b) případ byl realizován ve Třesku ((náš typ vesmíru))). To je důvod „vjemu“ toku času pro hmotového pozorovatele. Vráťím se k mé vizi o tom „co je Vesmír“ a popsal bych to „filozofickou rovnicí“ takto : „A“-artefakt-Velveličina-monostav (která se štěpí pak na veličiny další) krát „Z“-zákon (první-monostav v posloupnosti dalších následných zákonů jako „klonů stavů“) = Jsoucí Velvesmír (totožno Bůh „v nás“ a ve všem)

Tak podle této vize „A“ x „Z“ = „V“ je Velvesmír řadou/posloupností vzájemných stavů (změn stavů) veličin a příslušných interakčních zákonů „vyrobených“ vesmírem na posloupnosti stavů jako „klony“ těch stavů, jako důsledek „zamrznutí“ stavů vzájemnosti určité kombinační struktury. Velký Třesk je tedy už na posloupnosti vývoje Všemíra v pořadí změn neprvním stavem. Před Třeskem byl stav vzájemnosti poměrů veličin (poměrů dimenzí veličin) ještě v jednotkovém poměru, tedy časoprostor nebyl vůbec zakřiven. Třesk je přelom – rozhraní stavů ... je zahájením „toku-odvíjení času“ což znamená, že časoprostor se zvlínil, se zakřivil, se nastavily nejednotkové intervaly dimenze délkové ku dimenzi časové. „Provedení“ zakřivení časoprostoru po Třesku znamená „výrobu“ stavu hmotového. Před Třeskem existuje vesmír pouze jako „inertní prázdný plochý nezakřivený časoprostor“ ve dvou veličinách tj. „x“-délka a „t“-čas ; po Třesku **libovolným „křivením“ časoprostoru samotného** i v lokálních místech („podle“ neuvěřitelně pestrých vlnových funkcích), vřící vakuum a v něm virtuální částice a i globálních provedeníh křivostí – pole, atd., vznikne „hmotový stav“ z toho časoprostoru samotného. Hmotový stav elementárních částic (pro látku postačí elektron a tři kvarky) je stavem dvou veličin, je stavem vlnobalíčku těch veličin. Vlnobalíčkový stav časoprostoru je hotový stav a defakto hmotový stav je tím „provedením“ VLASTNOSTÍ časoprostoru pro elementární částice je lokálním „výrobkem“ , kterou vědci označují jako „inflaci“. Já příliš nevěřím na provedení inflace podle popisu vědců, že v *jedné vteřině* (anebo v nějakém ještě kratším intervalu) se rozepnul prostor o dvacet řádů tedy skokem. Osobně si myslím, že po Třesku došlo k „rozpínání“ **neskokově** tj. podle sestupné exponenciální anebo podobné křivky, např. $x \cdot y = 1$. Rozhodně však pozorované rozpínání vesmíru souvisí se změnou nezakřiveného časoprostoru před Třeskem a „křivením“ po Třesku. Rozhodně „křivení“ časoprostoru je důvodem vzniku hmoty ((v něm. v časoprostoru a to z něho – z časoprostoru samého))). A rozhodně pozorované rozpínání vesmíru je jevem relativním z titulu „stavu

pozorovatele“. Pozorovatel „nad vesmírem“ ((to by byl ten, co by byl z toho vesmíru, kde by bylo $c^* > c$, typ vesmíru „a“)) by pozoroval, že se vesmír typu „b“ ((náš v němž je $v < c$)) scvrkává. I pozorovatel velký jako celý vesmír ((jeho stav $c = c$)) nutně vidí, že „vše“ v našem vesmíru „b“ co hmotní, se scvrkává, nikoliv rozpíná. Počátek inflace byl dosud považován za jednu z nejstarších prokazatelných událostí v dějinách našeho vesmíru. Nastal v okamžiku, kdy byl kosmos starý jen 10-35 sekundy. Ale co bylo předtím, zejména v takzvaném Planckově čase? Především „Planckův čas“ je interval „takový-a-takový“ důsledkem volby jednotek lidmi. Nutno ho přepočítat na interval „podle volby jednotek vesmírem samým“. (?) ((Což je asi neproveditelné)). Zde je ještě zapotřebí domyslet jak spojitost exponenciální sestupné křivky „převelet“ na tu nebudovou singularitu a tím pádem na nenulový začátek Třesku. To je doba, kdy ještě neexistovaly žádné elementární částice. Výrok koresponduje s mou vizí, že před Třeskem elementární částice neexistovali, protože tam nebyl v žádném způsobu „křivý“ časoprostor, ani lokálně ani globálně. Elementární částice „se rodí“ v čase $t = 10^{-43}$ sec. právě tím „zvlněním“ časoprostoru do pěnové struktury v mikroměřítku. ((Přitom by popis „pěny zvlnění“ mohl být ten, že je-li „velikost časoprostoru jednotková“, je pěna hrubá ; pak si můžete představit, že buď pěna-vlnění se zjemňuje v „jednotkovém objemu“ anebo se jednotkový objem „rozpíná“ což opět vede k relativnímu vjemu „zjemňování“ zvlnění pěny → tento popis je prozatím vadný, nedobře řečený, ale pro názornost směru myšlení to prozatím stačí)). Čili : Ve Třesku vzniká a) „lineární“ zvlnění samotného časoprostoru „do pěny“ a s o u b ě ž n ě s pěnou i b) „křivení“ časoprostoru nelineární – gravitační tedy podle parabolického pravidla tj. $x^2 = 2t$ ((v podstatě to kopíruje vzoreček zrychlení $a = x / t^2$)). Lineární „křivení“ vede k vlnokřivení tedy k vlnobalíčkování v lokální realizaci a to už bude stav hmotový. Vlnobalíčky časoprostoru v časoprostoru jsou útvary časoprostorové, které mají vlastnost hmoty...jsou to elementární částice. Pro látku víme, že jich nemusí být mnoho, stačí čtyři : elektron a tři kvarky, z nich proton a neutron. Ostatní stavy hmoty složité (atomy, molekuly) jsou už jen „konglomeráty“ z vlnobalíčků. Pro představu jsem si vypůjčil průměr jednoho fyzika : když kroutíme leteckou gumou, objeví se na ní (krom pravidelného zkroucení) i „skrutky-kroucánky“ čili jakési vlnobalíčky. Dokonce ta guma po hodně zkroucení se jeví jako jedna boulička za druhou vedle sebe, tedy jako by to byla „spletená guma“ – provaz...a kroutíme-li tím provazem dál tak opět narůstají „shluky-boule“ tedy vlnobalíčky z vlnobalíčků“. Podobné to je když sám vesmír vlnobalíčkuje (do tří sběrů) dimenze i délkové i dimenze časové... vyrábí tím hmotové elementy a pak z nich konglomeráty...látku...jejíž složitost končí u DNA. Trvala jen 10-43 sekundy po vzniku vesmíru. Zdá se, že je poněkud malicherné zabývat se tak neuvěřitelně kratičkým okamžikem, jaký by měl zbývat do počátku vesmíru. Mě se to nezdá být malicherné, protože Vy to posuzujete „z místa“ starého 14,24 miliard let, jste pozorovatelem v určitém čase a v určité velikosti-poloze v tom změněném poTřeskovém stavu vesmíru. Jděte jako pozorovatel do jiného stáří vesmíru a tam uvidíte, že posuzování bude zcela jiné. Pokud však platí teorie velkého třesku, jde o klíčový moment: během něj se rozhodovalo o tom, jaký bude nový vesmír - a zda se stane vhodným místem pro vznik života. Ve Třesku se ještě nerozhodovalo „jaký“ bude vesmír v následujících krocích své geneze. Ve Třesku (tichém jako pšouk) se rozhodl pouze jen jeden krok té posloupnosti tj. volba zda časoprostor se bude vlnit podle $c^* > c$ anebo podle $v < c$ Další kroky „na posloupnosti změn stavů“ jsou „bratry“ toho Třesku, jsou to opět „třesky“. Každá změna stavu je třeskem... i dnes, tady na Zemi, probíhají „třesky“. Třesk není výbuch, ale „změna stavu“ ! ! ((podle pravidel ...; o nich později, protože i pravidla-zákony „se rodí“, vznikají a přibývají od Třesku postupně)). Bude tedy mylný názor, že život je „předpis“ už existující ve Třesku a že vesmír se mu má přizpůsobovat svým vývojem., anebo že vesmír „se má zvolit“ aby vyhovoval – směřoval „k předpisu o podmínkách života“. Je nesmyslem, že vesmír se buď přizpůsobí či nikoliv tomu co nazýváme život. Vysvětlím svou představu postupným popisem. Obvykle si to příliš neuvědomujeme, ale stačila by malá odchylka v základních vlastnostech kosmu a my bychom vůbec nemohli existovat, a to je ten špatný výklad, o kterém mluvím : je nesprávná představa, že by „předpis na život“ jaký má být byl „na papíře“ už v tom Třesku či dokonce před ním. A že předpis na život je „vhozen“ do vesmíru ad hock a vesmír si „kolem předpisu“ putuje a musí být laskav, aby mu vyhověl svými volbami. A že „má“ vesmír volit konstanty a vlastnosti svého chování, aby jednou „k předpisu co to je život a jaký má být“ dospěl. Nikoliv !, ba je to naopak. Vesmír od Třesku „vyrábí“ jedinečnou a originální posloupnost stavů ((volbami v mantinelových možnostech ... vysvětlím to později)), takže vesmír vyrábí složitější a složitější stavy hmotové (konglomeráty vlnobalíčků z toho časoprostoru samotného) a řadí je do posloupností vztažných. (*domino* dodatek je

dole). A tím postupně realizuje předem neznámý „tvar-stav-podobu“ tj. život. Život je výtvar vesmíru, výsledek toho, tak jak volil „své“ vývojové kroky kombinací stavů. (stavů časoprostoru globálního křivého a časoprostoru zakřiveného-zavlnobalíčkovatělého do útvarů – konglomerátů hmotových. Jak ? Popíši jinde. jak připomíná fyzik Andrej Linde ze Stanfordovy univerzity. Vesmír nevolil konstanty aby jimi vyhověl budoucímu stavu – co se bude jmenovat život, ale vesmír volil konstanty a „klony“ stavů (podle čeho nevím) a ty vedly k životu jakožto složitému stavu, který mohl vývojově být libovolně složitý a libovolně složitost připravována. Kvalitativně mohla být libovolná složitost (libovolný konec posloupnosti zesložítování) „životem“...pak by příroda na Zemi vypadala zcela totálně jinak i s tou DNA, ale složitost by byla „matematicko-logicky“ stejná. Vesmír vyráběl košatou a dominovou posloupnost stavů stále složitějších a tím dorazil do stadia složitosti jež vykazuje DNA. Kdyby vesmír vyráběl jinou posloupnost složitostí hmotových struktur, tak by vyrobil naprosto odlišné útvary-stavy, klonostavy a dal je do naprosto jiných souvislostí, ale logickou smyslo-stavbou by to opět byl vesmír s „jino-životem“ kdesi uprostřed jako se nacházíme my. Prostě by vypadal uhlík jinak, kyselina sírová jinak a bílkoviny jinak a zcela jiný by byl interakční mikrosvět atd. ... i globální struktura. Prostě vývoj v tomto po Třeskovém vesmíru měl n tom třesku PPP první počáteční pravidlo a tím zahájil. Další stravy následné do posloupnosti střídání symetrií s asymetriemi byly : ten druhý stav náhodný a další už „vázané“ jeden na druhý. Je-li vesmírem vyrobeno např. 9 prvků od vodíku po fluor (takových jaké jsou) pak rozvíření nůžek dalšího vývoje prvků do možností, že budou mírně jiné, se děje pozvolna (zákon střídání symetrií s asymetriemi to umožňuje) až mantinelová volba „dovolí“ vykonat jinou volbu než je třeba olovo ; to olovo bude prostě „trochu jiné“, pak vývoj dojde k CaCO₃ a taky to bude už jiný útvar chemicky než ho známe a další vývojové konglomeráty „nůžkovým rozvorem“ volby stavů se odchylují od „tohoto“ vesmíru, od této realizované posloupnosti, takže na konci posloupnosti bude DNA zcela v jiné podobě s celá jinými vlastnostmi a zcela jinými interakcemi a tím i jiný stav „života“. Takže Vesmír vyrábí libovolnou posloupnost, o které ve Třesku neví jaká bude, volí náhodně v mantinelech omezenosti a ta omezenost je dána už předchozími konglomeračními výrobky a stavy interakcí atd. „navěky v té posloupnosti zvolenými“ jako „klony stavů“ . Olovo je klon stavů, kyselina sírová je klon stavů a penicilin je klon stavů. Samozřejmě, že lze multivlnobalíčky „roztrhnout“ a „slepovat“ do jiných vlnobalíčků ale..ale podle pravidel, která také byla nagenеровána v chodu času. Pravidla. zákony také se rodí, také se tvoří. Poté co se vyrobí „klon“ vlnobalíček hmotový do soustavy předchozích klon-vlnobalíčků, tak se také tím „stanovuje stav chování vzájemnosti. Dám příklady : „Kdyby se změnila hmotnost protonu či náboj elektronu, byli bychom všichni mrtví,“ tvrdí. Kdyby se měl změnil stav protonu a elektronu až po 14,24 miliardách let po Třesku, tj. dnes, abychom tím byli mrtví, je nesmyslnou utopií a znamenalo by to zničení /zmizení celého vesmíru, anebo přestavbu celého vesmíru „ihned“ jakožto nemožná to fantazie. Ale je-li řeč myšlena tak, že by vývojově při vzniku protonu byl tento „vyroben“ s jinými parametry, což možné je, pak názor, že bychom byli mrtví je právě jeden z omylů o vesmíru. Nebyli bychom mrtví „ v této podobě jací jsme“ proto, že by proton a jiné elem. částice byly jiné, ale byli bychom i my lidé prostě jinak geneticky vyrábění, vyprodukováni.... s těmi jinak parametrizovanými protony atd.

Vědci mohli zatím jen tvrdit, že když byl vesmír ještě mladší než 10-43 sekundy, představoval něco neuvěřitelně malého a hustého. Chce věda tvrdit, že zde na Zemi máme ten „metr“ coby délkový interval super-naprosto konstantní ? a že všude jinde se „metr-interval“ natahuje, roztahuje (kosmologicky), „dobírá-nabírá do sebe body“, anebo „dobírá mezery do intervalu“, zvětšuje se „délka metru“ neznámým způsobem všude jen né zde na Zemi ? Proč toto vysvětlení, proč né jiné ? Chce věda říci. že Vesmír udělil jen sem na Zem, právě na zem „konstantní“ metr a do ostatního časoprostoru udělil nekonstantní interval ? – a ten se bude 14 miliard rozpínat ? Proč rozpínání vesmíru určuje Zem-člověk s „konstantním“ metrem ? Proč nemůže o rozpínání vypovídat jiný pozorovatel, s jinou velikostí, např. proton. Ten také „vidí“ mě-Zem jak se rozpínám ? či jak „se vzdalují“ ? že jsem „na povrchu balónku tečkou a Venuše se ode mě vzdaluje rozpínáním časoprostoru ? To rozpínání afinním způsobem platí pro všechny velikosti ve vesmíru ? Proč ? Anebo „lívavec galaxií“ – vidí „svůj“ metr „konstantní“ a ostatní metry vidí, že se scvrkávají...to možné není ? Proč by nemohl být ve vesmíru „někde“ universální konstantní „interval-metr“ tj. jednotkový a od něj se budou „jiné metry“ zmenšovat-scvrkávat....**Jednotkový poměr** všech dimenzí ke všem dimenzím je právě onen „konstantní“ interval co je velký 0 totožno 1 totožno nekonečno (omlouvám se za nesprávné matematické vyjádření , nevím

jak bych to zapsal ; snad tak že $0/0 = 1/1 = \text{nekonečno} / \text{nekonečno}$) – ona podivná singularita, podivně nekonečný plochý euklidovský vesmír

(bez hmoty) a teprve vlněním časoprostoru (nespočetným druhům vlnění) se stává vesmír „zakřivený“ a jeví se různým pozorovatelům jinak, jednou že se rozpíná a podruhé, že se scvrkává, podle toho z jaké pozorovatelnosti ho sledujeme a ...a dokonce na to má vliv i hmotnost pozorovatele (černá díra pozoruje rozpínání vesmíru zcela jinak než my). Podle Pozorovatele „lívánek galaxií“ On-Zem pak na tom „zcvrkávaném metru pozorovatelem“ budu vidět rozpínání veškerého okolí...a přesto se vesmír nerozpíná, ale scvrkává se pozorovatel i „se svým metrem“. (?) Proč my-Zem jakýsi malý pozorovatel s výrokem, že náš metr je konstantní musíme tvrdit že se vesmír rozpíná, když sám vesmír může „vidět“ ze své jednotkové velikosti, že vše co hmotní uvnitř se scvrkává i s jeho intervaly délkovými. (?). Když opustíme starou myšlenku jak je expanze interpretována, zmizí problém singularity a vesmír bude v nula čase po Třesku v jednotkovém stavu poměru dimenzí a pak se počne vlnit a žádná singularita není nutná, naopak nebyla. O moc více se zjistit nedalo, protože tady už selhával i Albert Einstein a jeho obecná teorie relativity, o kterou se opírají úvahy o počátku kosmu.

„Tuto teorii lze použít k popisu kosmu zpětně až k okamžiku, kdy je hmota tak hustá, že její rovnice přestávají platit. Za tímto bodem je třeba použít kvantové nástroje, které nebyly Einsteinovi dostupné,“ vysvětluje fyzik Abhay Ashtekar z Pennsylvánské univerzity v USA.

On a jeho kolegové vypracovali pomocí kvantové fyziky jiný scénář počátků našeho vesmíru, který zveřejnili v časopise Physical Review Letters. V tomto modelu není velký třesk počátkem všeho. Je to startovní výstřel pro vznik našeho kosmu -a hlavně tečka za vesmírem, který předcházal tomu našemu. „Zjistěním, že před velkým třeskem existoval jiný vesmír, jsme byli tak překvapeni, že jsme po několik měsíců opakovali naše simulace. Zjistili jsme však, že tento scénář je pevný,“ tvrdí Ashtekar, který svůj model vzniku vesmíru označuje za „velké odrazení“.

K novému pohledu na počátky kosmu dospěl Ashtekar, když se nově podíval na to, v čem žijeme: na prostor. Ten podle běžných představ nemá počátek, konec ani jinou zjevnou hranici. Je něčím, co se bez přerušení rozprostírá od míst, jež známe, až do nejvzdálenějších konců vesmíru, kam sotva dohlédneme. Podle amerického vědce však prostor není něčím spojitým, nepřerušným. Připomíná hmotu v tom, že i on má cosi jako atomovou strukturu, takže se může dělit, rozpadat. Prostor je nesrovnatelně soudržnější než atom, ale v extrémních situacích se i jeho uspořádání začíná hroutit.

Takové podmínky nastaly ve chvílích, kdy zanikal minulý vesmír a kdy se měl zrodit ten náš. S tím, jak se zanikající kosmos smršťoval, prudce v něm rostla přitažlivá síla, gravitace. To nakonec rozrušilo strukturu prostoru.

Tím se však změnila i sama přitažlivost: náhle se z ní stala mocná odpudivá síla. Trvalo to jen krátce, ale i to stačilo, aby se proces smršťování zastavil a aby nastal výbušný zrod nového vesmíru - toho našeho.

polyhistor

Svět věčného návratu

Ashtekar předložil argumenty pro myšlenku, že náš vesmír se zrodil z jakéhosi „předvesmíru“. Lze z nich vyvodit, že základní vlastnosti našeho kosmu nemusely vzniknout jen v prchavém okamžiku na jeho počátku - mnohé mohl zdědit po svém předchůdci.

Podle britského fyzika Neila Turoka však vznik a zánik vesmírů není ničím výjimečným. Studie, které zveřejnil spolu se svým americkým kolegou Paulem Steinhardtem v časopise Science, se snaží dokázat, že náš vesmír prodělává opakovaný vznik a zánik. Nyní dokonce vypočetli, že tento koloběh zrodu a zániku trvá aspoň bilion let.

Myšlenka cyklických světů není ničím novým. Už indická Bhagavadgíta, která vznikla před dvěma tisíci let, tvrdí: „Všechny světy až po svět Brahmův jsou podrobeny návratu do nových zrození.“ Nová je však představa o tom, jak rození a umírání celých vesmírů probíhá.

Už před čtyřmi lety vystoupili oba vědci s představou našeho kosmu jako čtyřrozměrné membrány, která je zanořena v daleko složitějším „multivesmíru“ o jedenácti rozměrech. Náš vesmír tam není sám - má svého souputníka, jinou čtyřrozměrnou membránu, k níž je připoután prostřednictvím další dimenze. Druhý kosmos tak může být mnohem blíže než na dosah ruky a přesto na něj nikdy nedosáhneme, protože jsme uzavřeni v našem čtyřrozměrném světě.

Podle Turoka a Steinhardta se však oba světy čas od času přiblíží natolik, že dojde k jejich střetu. To je

moment, který jsme zatím označovali jako velký třesk. V tomto okamžiku se oba kosmy znovu „zrodí“ a zároveň se začnou oddalovat.

Jak blízko je další podobná katastrofa? Neil Turok věří, že v příštích deseti miliardách let se nic nestane. Steinhardt je ještě velkorysejší: do dalšího střetu zbývá 300 miliard let. A Brian Green v knize Struktura vesmíru dokonce uvádí, že konec našeho vesmíru nastane za bilion let.

Turok i Steinhardt tvrdí, že jejich model „spoutaných“ vesmírů, které se čas od času střetnou, umožňuje řešit to, nač běžné teorie velkého třesku nestačí: například problém „temné“ energie a hmoty.

Jde o hmotu a energii, která by v našem vesmíru měla být, ale zatím ji nikdo neviděl - proto se pro ně používá přívlastek „temná“. Nejde o maličkost: temná, neviditelná energie a hmota by měly představovat až 95 procent všeho, co se v našem kosmu nachází.

Steinhardt a Turok tvrdí, že jejich model předvídá nejen existenci, ale také hodnotu temné energie.

I temná hmota podle nich přestává být nedosažitelným fantomem: projevy její existence mohou být výsledkem působení sousední vesmírné membrány.

Bublinková lázeň?

Představa cyklického vzniku a zániku může řešit problém vlastností našeho kosmu ještě lépe než Ashtekarův model. Už bychom nežili ve světě, který je „klonem“ jednoho zaniklého kosmu. Základní vlastnosti vesmíru, jak jej známe, by vznikaly postupně, v dlouhém procesu „vyladování“, na němž se podílí náš soupeřník a možná i jiné světy.

Odpadla by tak otázka, proč je náš svět takový, jaký je. Tento problém by se „neutopil“ jen v hlubinách času, který předcházel velkému třesku. Pokud je náš vesmír součástí nějakého většího celku, mnohosvěta, pak by už nebyl důvod předpokládat, že tam existuje jen on sám a jeho „partnerský“ svět. Mnohosvět může být domovem obrovského počtu vesmírů. „Je jako bublinková lázeň - existuje v něm mnoho vesmírů, které vybublávají, srážejí se a odštěpují,“ domnívá se teoretický fyzik Michio Kaku z City College of New York. Podle něj se nové světy objevují v „nepřetržité genezi“.

Náš kosmos pak může sehrávat dvojí roli: může být součástí obřího mnohosvěta a zároveň místem, z něž se - třeba prostřednictvím černých děr - rodí jiné vesmíry. To vede i jinak seriózní vědce k podivným snům: podle Kaku by jednou mělo být možné vytváření malých „dětských vesmírů“ i v laboratoři.

Teorie, které navrhují lidé jako Ashtekar, Turok či Kaku, sahají daleko za jakoukoli naši zkušenost - a přece se nás dotýkají. Mohou být dovršením velkého obratu, který před půl tisíciletím zahájil polský astronom Mikuláš Koperník. Tento obrat zcela změnil představy o místě člověka a jeho planety ve vesmíru.

Koperníkova doba ještě věřila, že člověk je pánem tvorstva a že Země, na které žije, představuje střed a nejdůležitější bod veškerenstva.

Polský astronom však tuto představu zničil, když ukázal, že Země je jen jednou z mnoha planet kroužících okolo Slunce. Později se ukázalo, že ani Slunce, ba ani naše galaxie nejsou ničím zvláštním a jedinečným. Nyní se zdá, že totéž může platit i pro celý viditelný kosmos. V nepředstavitelně velkém a složitém mnohosvětě nemusí být vesmíry jako ten náš žádnou výjimkou. Mohou vznikat opakovaně a často - a s nimi i planety jako Země. Kdo ví, kolik takových Zemí se skrývá v nedostupných světech, které leží blíž než na dosah ruky.

Základní vlastnosti našeho vesmíru nemusely vzniknout jen v prchavém okamžiku na jeho počátku - mnohé mohl zdědit po svém předchůdci.

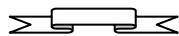
Dodatek (*domino*)

Navrátil napsal černě [10.7.06 - 09:50]

Pane RETURNe, moje minulá odpověď byla dost nesrozumitelně postavená, pokusím se jí říci znova a vylepšit. Řekl jsem že vesmír vyrábí po Třesku z původní fotonové polévky genezí za 14,24 miliard let DNA. ... to je neoddiskutovatelný fakt. Jak to vyrábí? No, to říká moje dvouveličinová hypotéza.

Vyrábí hmotu postupným vlno-balíčkováním samotného časoprotoru na Planckových škálách. Myslete si, že se koukáte na nějaký monitor kde běží řada čísel, že jste zadal do programu vypsat Ludolfovo číslo a... a displej jede a jede, a čísla tam jedou stále donekonečna. Tak podobně „vesmír jede“ v g e n e

z i vlnobalíčkovaní, ve výběru „balíčků“ těch, které budou „stop-stavem“... Čili jen URČITÉ (!) vlnobalíčky jsou protonem, určité vodíkem, určité kyselinou dusičnou. Kyselina dusičná je na věky věkův „klonem“ čili přesně sestaveným konglomerátem vlnokroucení dimenzí času a dimenzí délek. Ano, lze je bourat, proměňovat, ale tím měníme charakter hmoty, že atom zlata se stane iontem, pak po „odtržení“ kusu vlny je to izotop... atd ... a dodám čehosi se zase konglomeráty hmotové mění. Geneze ve vesmíru se koná pod zákonem střídání symetrií s asymetriemi a v jakýchsi mantinelech omezeného použití možností. Je-li už konglomerát složitý (bílkovina určitá), pak její změna-obměna už může být narušena jen „okrajově“, nedají se v ní rušit „naklonované útvary“, na které „nedosáhne“ interakční mantinelová možnost... atd... Vesmír vyrábí „klon-stavy“ hmoty podle nějakého klíče (možná náhodně), ale když už nějakou náhodně vyvolenou-zvolenou kombinaci zvolí, už jí volí, musí volit, podle omezení, která si sám „udělal“ předchozí řadou voleb a předchozí řadou klonů vln-vlnoshluků. Znamená to, že je-li už vesmírem vyrobena početně velká řada klonů hmotových, tak další „volba do neznáma“ je omezena předchozími uspořádáními už vyrobenými-zvolenými. Vesmír, kdyby začal znova tak by určitě „vymyslel“ jinou posloupnost „klonů-vlnobalíčků“ a byl by to jiný vesmír s jinými lidmi... (Dokonce možná jako paralelní vesmír takový i existuje ... někde). Dál : stopstavy vlnobalíčkovaní (na displeji „jede číslo za číslem toho „píí“ a vy uděláte „stop“ a tuto kombinaci čísel „od počátku“ vyvolíte za „klon“ a jedete píí dál...)...tedy stopstavy vlnobalíčkovaní → NH₃ ; HCL ; C₆ H₁₂ O₆ ; atd. (křemen ležící u lesa na cestě bude ve vesmíru do konce existence vesmíru tím křemenem bez změny...nepotká-li vliv změny). Totiž vlnobalíčky a jejich řazení jsou ZARODKEM i pro zákony a jejich řazení. Zákon se zrodí ve chvíli kdy se zrodila nová hmota, nový „stopstav“. Ale zákon nový už ctí předešlé zákony... i stopstav hmotový nemůže si dělat genezi jak se mu zlíbí a musí v té posloupnosti kreace ctít předešlé volby. Je to jako v té japonské hale co tam pionýři postavili „dominové divadlo“ dominový efekt... v té stavebnici domina jede naráz 22 řad domina... proplétá se... A Vy si představte takovou halu s dominem „na patra“...že v každém patře jede 22 domin, nebo 15000 domin a že se patra proplétají... domino sjíždí z patra do patra... a pak si představte, že několik takto „živých“ pater se „dohodne“ a souborně „naráz“ se prokombinují s jiným souborem pater... a pak si představte, že toto neskutečné divadlo domina jede nejen v jednom směru kácení kostiček ale do tří směrů kácení kostiček... nádhra, že ? a tak vyrábí vesmír děje a hmotové struktury z dimenzí veličin...je řízen sám sebou, tím jak už zvolil „klony“ hmoty i „klony“ = zákony... ty pak mohou postupovat dál geneticky, ale už jsou „spolusvázaný“ a nemohou už dělat LIBOVOLNE kejkle...(páni matematikové co vyrábí své vlnové funkce jsou naprosto v začátcích, naprosto v plenkách je jejich práce ve vymýšlení „geometrií“... jsou směšně na začátku všichni Klainové, Newmanové, Kerrové a další k tomu co musí ještě vyprodukovat za divy světa, jak příroda v l n o b a l í č k u j e artefakty dimenze délkové a dimenze časové pro výrobu hmotových struktur. Ta jejich geometrie doposud jen řeší jakési stavy „hmotových konglomerátů“ s okolním křivým časoprostorem, jehož křivost už pochopili že se mění a...a už něco málo křivostí-geometrií vymysleli do té mapy nepoznanosti.

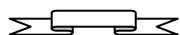
Výklad vize 27

Pane, pokuste se pohledět na věc jinak : to, že „má“ vesmír prostor, víme jaksi z přirozenosti a dokazuje to i věda. Tedy má vesmír tři dimenze x , y , z té veličiny co jí nazveme „délkou“ (všechny ty tři dimenze jsou délkové, od veličiny Délka) Těleso-Země se v prostoru svým pohybem přemísťuje čili se přemísťuje ukrajováním intervalů „na dimenzi“. Na které z těch třech ? Kdyby měl odpovědět „vnější pozorovatel“ řekl by, že těleso-Země se pohybuje-ukrajuje intervaly na všech třech dimenzích. Ale „kam“ se posouvá to těleso ? Proč ten směr „kam“ se posouvá, nazýváme „dopředu“? Může se těleso obrátit a letět prostorem „dozadu“ po stejných stopách jak letělo „dopředu“ ? To je otázka co ? Jak tedy Zem letí vesmírem ? Kdo to pozoruje ? a jak ? Totiž : tak jak těleso „ukrajuje“ v prostoru „na dimenzích“ intervaly (posouvá se bod po dimenzi , po všech třech) tak se to těleso posouvá i po časové dimenzi ! ! Časová dimenze je obdobný „špagátek“ jako je dimenze délková. A také je těch časových dimenzí 3. My-Zem se posouváme vesmírem také do tří časových dimenzí... podobně jako se posouváme do-po třech délkových dimenzích. Ví někdo, nějaký pozorovatel ve vesmíru zda Zem

ukrajuje svým pohybem-posunem po jedné ze tří dimenzí „větší“ kus než po zbývajících dvou ? Lze říci, že po jedné dimenzi „letíme“ více než po druhých dvou ? Totéž platí o tom čase : také pocítujeme, že do každé ze tří dimenzí času ukrajujeme-odvíjíme-odtikáváme stejné intervaly. Musel by nás ohodnotit jiný „vnější pozorovatel a ten by –snad-mohl říci, že v jednom ze tří časových dimenzí se Zem ubírá „rychlejším tempem“ tj. že v jednom ze tří směrů délkových je i tempo plynutí času jiné než v těch druhých dvou. Ne, není...pro pozorovatele ze Země. Taktéž pozorovatel ze Země neumí vyhodnotit po které ze tří délkových dimenzí se pohybujeme více a „stojíme do zbylých dvou.

Takže, opravdu, nelze se pohybovat „zpět“ ani po délkové dimenzi, ani po časové dimenzi... vždy ten postup bude „tam“ (kamkoliv) ale poté co už „tam“ byla předmětem-Zemí odkrokována soustava intervalů „délkových i časových“ bylo to prostě „tam“ a pak už to nelze realizovat „zpět“... protože vesmír je po Velkém třesku takový, že on coby časoprostor sám sebe vlní...a to vlnění je stav poměru intervalů délkových ku intervalům časovým v nejednotkovém stavu. Představte si, že by vesmír byl bez hmoty. Pak by časoprostor v takovém vesmíru byl absolutně nezakřivený a tedy by ani se „nemohl“ žádný hmotový bod v něm pohybovat. Myšlenkově se v takovém časoprostoru (co existoval před Třeskem) pohybuje bod po jednotkových intervalech délkových i časových , což znamená že se neví jak ten interval jednotkový je veliký zda $1/1 = 0/0 = \text{nekonečno/nekonečno}$. Teprve až po třesku, se začne takovýto původní časoprostor křivit a vlnit, tak pak se projeví to, že bod (už hmotový) může mít rychlost $v < c$ tedy nejednotkový poměr intervalů ukrojených na dimenzi délkové a časové. Po Třesku nastalo (podle dosud neobjeveného zákona) zakřívování/vlnění časoprostoru v duchu $v < c$ aby „se zrodil stav hmotový“, což znamená, že poměry intervalů délkových (kratší než jedna) ku intervalům časovým (větší než jedna) je vždy $v < c$ pro pohyb hmotových elementů. Hmota je důsledkem „chodu odvíjení času“, který má „větší intervaly“ než jsou intervaly délkové k porovnání jednotkových intervalů.

Další povídání jindy...ve kterém budu muset prozradit, že to co jsem právě řekl, není zcela správná interpretace.

Výklad vize 28

Navrátil na Mageu [9.4.06 - 20:57]

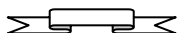
Strunová teorie (popisu stavby vesmíru) stojí na ideji-vizi více dimenzí délkových a jedné časové. Hmota je pak **jevem vibrací** (vlnové rovnice) **struny** „do těch dimenzí“, struny, kterou strunatci nespécifíkovali „z čehože je“ a odmítli to vyslovit. A přesto ona-**fluidum-struna z ničeho**, nikdy nepozorovaná, ale pouze matematicky vymyšlená-vykonstruovaná, dává-realizuje tím chvěním hmotu (dodnes na papíře). V mé hypotéze **se chvějí-vlní dimenze veličin** a tím dávají-realizují tu hmotu ... A **tento „nepatrný“ rozdíl** jedné teorie od druhé vize-hypotézy slouží k opěvování prvního a k poplívání, hanobení druhého ? ? . Různé stavy chvění (struny) jsou různou hmotou (U strunatců chvěje struna „z ničeho“u mě dimenze veličin).Chvění ovšem ta struna umí pouze do pozic, do stavů „výrobku jednoduchých elementárních částic“... a dál ?? . Dál všespasitelná strunová teorie jak vyrobí složitou hmotu až k DNA, o tom sama nemá po celých 40 let výzkumu ani ponětí, přestože doktrína „chvění“ jakožto „způsob“ výroby hmoty (ovšem néé „z ničeho“) pomocí matematických vlnových funkcí se zdá být správnou ...; takovou vlnovou funkci, podle níž se vyrábí bílkoviny ze strun ještě nikdo nenapsal (já ovšem ano, už až k molekulám ano) ; Moje hypotéza má rovněž ideu více dimenzí, ale o posmívání chloupku jinak, opakuji : **stejný počet dimenzí délkových jako časových**...a vysvětluje stavbu hmoty chvěním, vlněním a **vlnobalíčkováním přímo těch dimenzí veličin**, nikoliv „strunou z ničeho *do dimenzí*“. Přestože obě ideje jsou si tak zatraceně blízké-podobné, tak jedna je velebena a druhá plivána. Důvod mi není znám. Oni-strunaři mají pro svou práci **tisíce** dobrých (možná vynikajících) matematiků i fyziků, stamiliony (možná až **miliardy**) **peněz** po celý zeměkouli, stovky laboratoří, přízeň vědy, své časopisy, překladatele, konzultace, knihy, kritiky a to vše už 30 let v kuse (!)...a oni to mají, já nikoliv ač máme já i oni skoro stejné vize a **na stejné logicko-filozofické úrovni**, na **stejně** „vědecky nepotvrzené“ úrovni (dokonce ani ty moje vize nejsou sci-fi báchorky, proutkařením, či duchařením, či výplody šarlatánů a tachyonců a éteristů a podobně), tak přesto mé vizi oproti sesterské

strunařské chybí naprosto jakákoliv podpora statistických matematiků, statistických peněz, laboratoří, a jiné podpory všech možných aktivit po 30 let a naopak je moje práce rdoušena a plivána. Vyzývám odborníky, aby vyřkli výrok a důvod proč ? (důvod o logických vadách nikoliv důvody pro vady odstranitelné matematické). A šance na úspěch těch dvou idejí ? ... při stejné investici mozků matematika a fyziků do rozvinutí mé hypotézy do teorie, je stejná. Kdybych já měl aspoň jednoho matematika a jednoho fyzika jako duše nakloněné, spřízněné i za mzdu, (už dlouho bojuji o sponzoring, o grant ... a s výsměchem nadutých), tak bych dokázal s nimi vylepšit podobu mé hypotézy do aspoň takové formy a natolik čtivé, schopné debaty a konzistentního pojetí ve vztahu k soudobým poznatkům, že by fyzikální svět užasl. Do dvou let. Porazil bych koncepci a možná i ideu strunařů na celé čáře. Můj nápad není svou „vědeckostí“ o nic horší než jiné směry ve fyzice. Má pouze a jen pouze tu chybičku, že mu nikdo doposud nepomohl tou matematikou.

(Pan Srnka i jiní škodolibě ze závidivosti mě pošťuchují : ať si jí udělám-dodělám sám, že jí za mě nikdo dělat nebude . Ptám se ho a všech : a proč dělá strunovou teorii 2000 fyziků už 30 let ????? A proč to nenechali oni všichni na toho, co si s tím začal, pane Srnka ?)

Takže zde sice mám já-Navrátil smůlu, ale především jí má i sama věda, která naprosto kvalitativně stejnou hypotézu jakou mají strunaři, odmítla prozkoumat, tedy vím, že nejprve jí matematicky postavil a pak prozkoumat. Mě i hypotéze na to stačí strašně málo, milionkrát méně než dal svět strunařům. A divím se slušným myslícím a chytrým fyzikům, že kvůli „vzteku na Navrátila“ odmítli ideu, odmítli nápad, který má logiku na stejné úrovni jako strunová a není předem nefyzikální a **není předem** odsouzená do smetí pod předem nespécifikovanou totálně vadnou chybou. Nikdo jí nikdy neukázal ! (ukázali pouze zuřivci soptící jen své nenávistné ego ; vylezli z děr, aby zvítězili nad dvouveličinovým vesmírem dotransportováním mě za bílé mříže).

Hypotéza pouze čeká na postavení do konzistentní ucelené podoby v souladu s poznanými principy a na matematickém základě....pouze a pouze a pouze jen to. A jednou to přijde. Svět nemůže na věčné časy mou hypotézu nečinně a mlčky opomíjet, obcházet, přeskakovat a odsouvat jí, nevyzkoušet a neprodebatovat. To prostě není možné. (možné je pouze to, že smůlu bude mít Navrátil)

Výklad vize 29

Výpis z debaty na Mageo (o pojmosloví)

Každý ví, že venku je prostor, že vesmír zaujímá prostor (a prostor je součástí vesmíru, „v prostoru“ či vedle prostoru tu je i čas). Každý ví, že prostor se realizuje vynásobením „šířky, výšky, hloubky, což je ????? co ?... případně se vynásobí jiná slova v obměně z historických důvodů např. délka, dílka, dálka aj., které mají na mysli „totéž“... ale „co“ totéž ? A každý ví, že tato všechna slova reprezentují „cosi“ stejného ... šířku mohu zaměnit za výšku a výšku za hloubku a hloubku mohu zaměnit za dálku ... nezměním tím „věcný obsah“, toho „co“ to je... Vždy se jedná o stejnou „věc“, jakou ?, věc fyzikální (!), dějotvornou věc, nezadatelnou, nezaměnitelnou,...co to tedy je ? Lidé a věda to **OZNAČILA pojmem, pojmem : „veličina“** a **POJMENOVALA** slovem ??? jakým ??, já to **pojmenoval slovem : „délka“**. Takže „délka“ je **veličina fyzikální, která má „své složky, délkové složky“** a ty jsou označeny vhodněji jako „dimenze“. Sama dimenze kterákoliv (např. hloubka nebo délka ..) už nemá složky, ona složkou je. Složka/složky pak budou „pojmy-označení“ vhodné pro r o z k l a d nějaké veličiny, např. síly, do těch prostorových dimenzí tj. os, tj. souřadnic. Kdyby veličina „délka“ neměla tři dimenze = tři své složky té veličiny, tak by se nemohla ani síla r o z k l á d a t do tří složek totžných s dimenzemi od veličiny „délka“. Když se řekne „tři osy“, tak to znamená, že do tří dimenzí „vloším“ svou soustavu os... a že do těchto tří os, ztotožněných s dimenzemi délkovými, budu spouštět „složky“. Já se svým výkladovým pojmoslovím snažím říci, že prostor je realizován pomocí „složek = dimenzí“ veličiny nazvané „délka“, ... šířka či x(2) je veličina délková, kterou lépe označím, popíši jako dimenze, jedna ze tří dimenzí veličiny „Délka“.

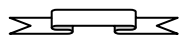
Je to něco podobného, analogicky podobného jako Bůh=Velveličina. Bůh je trojjediný... Bůh je : a) Bůh-otec ; b) Bůh-syn ; c) Bůh-Duch svatý. Bůh je Velveličina a ta „má“ tři dimenze, má : „tři složky totožno tři dimenze“. Tyto dimenze už nejsou onou „Velveličinou“, jsou jen „veličinovými dimenzemi“ ...Duch svatý je dimenzí veličiny Bůh.
Už nevím jak lépe to vyjádřit.

[11.7.06 - 13:55]

Jistě, jistěže mezilidská dohoda na pojmosloví a jeho významech je potřebná, žádoucí a nevyhnutelná. Jistě. Je-li pak určitý výraz frekventovaným (nejfrekventovanějším) používáním stvrzen, ještě to neznamená, že jiný výraz méně frekventovaný je totálně zapuzen jako totálně vadný. Pokud méně frekventované vyjádření téhož lze doložit, že „náplň a smysl“ se shoduje s více frekventovaným výrazem, měl by debatující člověk takové použití výrazu uzнат. Běžně se dnes neužívá slovíčko „pitomý“ (vlastně blboun) pro potřebu říci o někom, že je tlustý. Říkávalo se to dříve. Pokud jste zde inteligenti, dál už nemusím výklad prodlužovat a mohu „vnutit“ debatérům své výrazové prostředky ...pokud jsou v souladu s obsahem ustálených nejfrekventovanějších slov. ((poznamenám, že sám jsem konzervativním zastáncem toho používat slova-výrazy vžitě a nezavádět novotvary, respektive staré výrazy užívat v novém jiném významu ; např. Srnka užívá vakuum jinak než že je to prázdný prostor od hmoty-látky ... Streit užívá výrazy expanze času a mnoho jiných, podle mě nevhodných))

Já byl dlouhodobě přesvědčen, že všichni co mě poslouchají rozumí tomu když jsem si veličinu odvozenou pod slovem-označením *objem-prostor* pojmenoval písmenkem „V“ a tento prostor, že „se skládá-realizuje“ ze tří délkových dimenzí $x(1);x(2);x(3)$ čili tyto dimenze jsou „složkami“ veličiny nazvané-pojmenované „délka“ s písmenkovou volbou „l“-long , nebo „x“ (po Navrátilovsku). Nevidím tím pádem důvodu se rozčilovat nad méně frekventovaným užitím pojmosloví : veličina DÉLKA - „x“ má tři dimenze $x(1);x(2);x(3)$, které tvoří-realizují objem-prostor. A veličina ČAS – „t“ má jednu dimenzi – říká fyzika soudobá a já říkám domněnku, že jich má také tři $t(1);t(2);t(3)$

Pokud by mělo být něco v rozporu a tím pro debaty, tak spíš to zda fyzikálně-podstatou to tak je, nikoliv pojmosloví a názvosloví. Myslím, že názvosloví se dobově vyvíjí a navrhuje. Kdybych v r. 1888 řekl o hvězdě, že je to černá díra a že nahá singularita nemá vlasy, určitě by mě tehdejší fyzikové strčili do šatlavy.

Výklad vize 30

Vysvětlování časoprostoru o 3+3 dimenzích (a o pohybu zpět)

Pane, pokuste se pohledět na věc jinak : to, že „má“ vesmír prostor, víme jaksi z přirozenosti a dokazuje to triviálně i věda. Tedy má vesmír tři dimenze x, y, z té veličiny co jí nazveme „délkou“ (všechny ty tři dimenze jsou délkové, od veličiny Délka). Těleso-Země se v prostoru svým pohybem přemísťuje čili se přemísťuje ukrajováním intervalů „na dimenzi“. Na které z těch třech ? Kdyby měl odpovědět „vnější pozorovatel“ řekl by, že těleso-Země se pohybuje-ukrajuje intervaly na všech třech dimenzích (protože lze vždy natočit volenou souřadnou soustavu tak, aby vektor pohybu byl rozložen do tří složek, do tří dimenzí). Ale „kam“ se posouvá to těleso ? Proč ten směr „kam“ se posouvá, nazýváme „dopředu“? Může se těleso obrátit a letět prostorem „dozadu“ po stejných stopách jak letělo „dopředu“ ? To je otázka co ? Jak tedy Zem letí vesmírem ? Kdo to pozoruje ? a jak to pozoruje ?

Totíž : tak jak těleso „ukrajuje“ v prostoru „na dimenzích“ intervaly (posouvá se „bod“ po dimenzi délkové, po všech třech dimenzích), tak se to těleso posouvá i po časové dimenzi !! Časová dimenze je obdobný „špagátek“ jako je dimenze délková. A také je těch časových dimenzí 3. My-Zem se posouváme vesmírem také do tří časových dimenzí... podobně jako se posouváme do-po třech délkových dimenzích. Ví či vidí někdo, nějaký pozorovatel ve vesmíru zda Zem ukrajuje svým pohybem-posunem po jedné ze tří dimenzí „větší“ kus (jiné intervaly) než po zbývajících dvou ? Lze

říci, že po jedné dimenzi „letíme“ více než po druhých dvou ? Nakonec lze natočit souřadnou soustavu tak, že letíme do všech tří složek stejně, bod-Zem ukrajuje na všech třech složkách-dimenzích stejné intervaly a...letí a posouvá se. Totéž platí o tom čase : také pocítujeme, že do každé ze tří dimenzí času ukrajujeme-odvíjíme-odtikáváme stejné intervaly. Dokonce náš lidský vjem o intervalu (jednotkovém) délkovém vůči intervalu (jednotkovém) časovému je o 8 řádů citlivější.! Musel by nás ohodnotit jiný „vnější pozorovatel“ a ten by –snad– mohl říci, že v jednom ze tří časových dimenzí se Zem ubírá „rychlejším tempem“ , tj. že v jednom ze tří směrů délkových je i tempo plynutí času jiné než v těch druhých dvou. Ne, plynutí času do tří složek různé není (totéž o posunu po třech délkových dimenzích)...pro pozorovatele ze Země...a vše záleží na natočení souřadné soustavy „jiného“ pozorovatele. Taktéž pozorovatel ze Země neumí vyhodnotit po které ze tří délkových dimenzí se pohybujeme více a „stojíme do zbylých dvou.

Takže, opravdu, nelze se pohybovat „zpět“ ani po délkové dimenzi, ani po časové dimenzi...vždy ten postup bude „tam“ (kamkoliv), ale poté co už směrem „tam“ byla pohybem-přemístěním vpřed předmětem-Zemí odkrokována řada intervalů „délokových i časových“, bylo to prostě „tam“ a pak už to nelze realizovat „zpět“... (* [dodatek zde níže](#) *) protože vesmír je po Velkém třesku takový, že on coby časoprostor sám sebe vlní...a to vlnění je projev do stavu poměru intervalů délkových ku intervalům časovým v nejednotkovém provedení. Představte si, že by vesmír byl bez hmoty. Pak by časoprostor v takovém vesmíru byl absolutně nezakřivený a tedy by ani se „nemohl“ žádný hmotový bod v něm pohybovat. Myšlenkově se v takovém časoprostoru (co existoval před Třeskem) pohybuje bod po jednotkových intervalech délkových i časových , což znamená že se neví jak ten interval jednotkový je veliký zda $1/1 = 0/0 = \text{nekonečno/nekonečno}$. Teprve až po třesku, se začne takovýto původní časoprostor 1/1 křivit a vlnit, tak pak se projeví to, že bod (už hmotový) může mít (pohyb-posun) rychlost $v < c$ tedy nejednotkový poměr intervalů ukrojených na dimenzi délkové a časové. ((a opět nutno na rychlost pohlédnout jako na pohyb-posun do tří složek délkových i třech složek časových neb lze pootáčet se soustavami)) . Po Třesku nastalo (podle dosud neobjeveného zákona-principu) zakřívování/vlnění časoprostoru v duchu $v < c$; (tedy : $v_1 \cdot v_2 \cdot v_3 < c^3 \dots v \cdot w \cdot u < c^3 \dots w^2 \cdot u < c^3$), aby „se zrodil stav hmotový“, což znamená, že poměry intervalů délkových (kratší než jedna) ku intervalům časovým (větší než jedna) je vždy $v < c$ pro pohyb hmotových elementů. Hmoty je/nastala důsledkem „chodu odvíjení času“, který má „větší intervaly“ než jsou intervaly délkové k porovnání jednotkových intervalů.

Další povídání jindy...ve kterém budu muset prozradit, že to co jsem právě řekl, není zcela správně. (nedokončeno).

.....

[toto je ten \(* dodatek zde níže * \)](#)

Dušan řekl : “Josefe, po časové dimenzi se pohybujeme, i když stojíme v prostoru. Tou asymetrií, která nás žene dopředu je expanze času. V čase se na rozdíl od prostoru nemůžeme vrátit, protože se dle Tvé terminologie "odvíjí". Na rozdíl od toho se v prostoru můžeme vrátit, jinak bys netrefil z hospody domů. Ale nikdy se nevrátíš po vypití několika piv ani ve stejném okamžiku ani dříve než jsi na to pivo odešel.“

Navrátil reakce : Dušane, vím, že je složité popsat realitu, ještě složitější si jí představit a ještě složitější pochopit. Podívej, znova se pokusím o vysvětlování. Považuj Zeměkouli – pozorovatele za „hmotný bod“ v prostoru, respektive v časoprostoru. Zem se pohybuje prostorem aniž tomu chceme a aniž víme proč. Tento pohyb „Z“ předmětu je posunem po dimenzi délkové. Posun po jedné dimenzi délkové (a po ostatních dimenzích nikoliv) si můžeme jako vektor rozložit do složek, neb máme k dispozici „kam“ to rozložit. Rozložíš-li pohyb bodu „vpřed“ do tří složek, znamená to, že si si soustavu souřadnou šikovně natočil, že. Natočíš-li jí nešikovně jsou dvě složky nulové, že. Takže Země se pohybuje do tří dimenzí podle toho jak je natočena soustava „cizího pozorovatele“. Na zemi „P“ pozorovatel vůbec neví, že by se prostoru pohyboval nebude-li mít v prostoru „k čemu svůj pohyb vztáhnout“ (bude-li ve vesmíru naprosto sám)...čili ve vlastní soustavě předmět „Z“ stojí ... a pohybovat se bude okamžitě, bude-li v prostoru „postavena“ další vztažná soustava – auto na dálnici a zem-silnice pod ním, to už jsou dvě soustavy vůči sobě v pohybu, že. Přesto „umíš“ tvrdit,(viz příspěvek tvůj nahoře), že se auto pohybuje, dopředu a dozadu, nahoru a dolů, do boku a zpět, tj. to tří složek „tam a zpět“. Myslíš, že máš pravdu ?

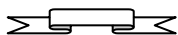
Bude-li tyto dvě soustavy „A“-auto a „Z“-zem pozorovat z vesmíru odkudkoliv třetí pozorovatel „P“ mající také svou soustavu, pak může prohlašovat, že „Z“ ukrajuje na dimenzi intervaly-kroky a* dlouhé „dopředu“ ; a auto „A“ ukrajuje intervaly-kroky na dimenzi jinak b* dlouhé také dopředu. Bude-li se auto vracet zpět (Navrátil vracet zpět z hospody domů), pro „P“ pozorovatele nepůjde po téže dimenzi dozadu (jak tvrdíš !!!!!), ale dopředu s tím, že zkrátí kroky-intervaly dopředu. Auto jede stále dopředu jen s tím rozdílem, že ukrajuje po dimenzi jednou delší intervaly jednou kratší intervaly, což vidí „třetí pozorovatel ; druhý pozorovatel „Z“-zem (Streit) vidí jak auto jede „dozadu“, třetí jen vidí jiné dopředné intervaly. Předmět ve vesmíru libovolný stále ukrajuje po dimenzi intervaly dopředu, různé velké intervaly, „dozadu“ by znamenalo mínusovou-zápornou délku... nelze na přímce ukrajoovat „zápornou délku“. Když jdou z hospody domů „zpět“ tak nejdu po téže trase ! ! ! co jsem šel do hospody, dyť Zem co jsem byl v hospodě udělala pořádný kus vesmírem i se mnou... já jdu-li „proti“ letu Země zpět domů, tak z pohledu třetího pozorovatele akorát zmenšuji intervaly „dopředné“ než má dopředné intervaly ta Zem.

Chápeš anebo je to ještě málo ?

07.08.2006 14:07:42

Dušane, kouká-li se třetí pozorovatel "P" na Zem a tam na silnici na auto co stojí vůči tý zemi, tak třetí pozorovatel vidí u obou předmětů „dopředný pohyb“, dopředné ukrajování stejných „velkých“ intervalů na téže dimenzi obou předmětů. Ale rozjede-li se auto na té Zemi „dozadu“ k „P“ pozorovateli, pak pozorovatel nemůže pozorovat dozadný pohyb u „A“ (to pozoruje jen "Z"), on jen pozoruje, že „A“ zkrátílo dopředné intervaly oproti „velkým“ intervalům té Země...oba "Z" i "A" se pohybují dopředu , i „Z“ i „A“ každý jinými intervaly dopředu ...DOPŘEDU, ač se auto vrací zpět z hospody domů ... to říká třetí pozorovatel.

A jsme u toho času, třídídimenzionálního času, kdy ho budou posuzovat dva předměty na Zemi a pak se přidá jiný cizí, vzdálený pozorovatel toho času na Zemi...a příště ti popíše jak cizí vzdálený pozorovatel vidí „na Zemi“ dva časy stejné a třetí jiný, ač na té zemi všichni co tam jsou pozorují do tří složek stejné časové intervaly.

Výklad vize 31

MAGORNOT napsal [15.5.06 - 16:04] : No o to právě jde, když to dělá tak proč to dělá, nic není samo sebou četl jsem nedávno příšernou slátaninu jak se z ničeho vydělila lka atd. (vitaliho množina) ale nikde nebylo řečeno proč by to dělala :-), stejně tak mas problém kde vzít "úložný prostor" když já něco simuluju žere to paměť počítače, co žerou tvoje balicky ? proste i když řekneš že se tvoří sami sebou tak někde musí bejt uložen ten pamatovák !

Navrátil [3.6.06 - 09:12] ([modře do jeho textu moje reakce](#)) :

No o to právě jde, když to dělá tak proč to dělá,

(([Nejprve jaké má na to má „vysvětlení“ pan ZOE , řekl ho 13. květen 2006 : Gravitační vlny jsou opravdu tvořeny vlněním geometrie prostoročasu konec citace](#))), nyní já :

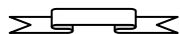
Když příroda-vesmír dělá vlnobalíčkování svých dimenzí, aby udělala-vyrobila hmotové elementy, tak proč to dělá já sice přesně nevím, ale mám na to svou domněnku-vysvětlení tuto : Už jsem tuto otázku debatoval před několika měsíci, tuším v listopadu 2005, zde se Srnkou. Říkal jsem myšlenku-vizi stavby vesmíru „směrem k nule“. A tak jsme došli k popisu vesmíru před Velkým Třeskem a tam dál směrem „k nule“ pomocí střídání symetrií s asymetriemi tj. ke snižování počtu dimenzí obou veličin tj. délky i času. Já obhajuji děje ve vesmíru na základě zákona-principu-pravidlu střídání symetrií s asymetriemi. Při tomto principu lze vesmír uvažovat směrem k té „nule“ jako „ubývání dimenzí“ takto : Těsně před Třeskem byla symetrie dimenzí veličin

$x^3/t^3 = x^3/t^3$, což se dá pomocí znaku pro rychlost psát jako $c \cdot c \cdot c = c \cdot c \cdot c$ (časoprostor o 3+3 dimenzích)...respektive se to dá psát $c \cdot c \cdot c = (k.w) \cdot (K.u) \cdot (k.v)$. Pak jeden součinitel ubude (=)

nechci to sem matematicky psát, protože lidi jsou zlí, nadávají autorům, a namísto myšlenky se chytou vady zápisu a zabíjejí myšlenku pomocí vady zápisu na místo toho, aby opravili tu vadu. Prostě návrh na ubývání dimenzí už zde byl napsán. Lze ho najít. (=) Ubývání se děje pomocí střídání symetrií s asymetriemi až se dojde ke „skorozačátku“, kdy vesmír je totožný s monostavem „A“, jako se sólo veličinou-veličinou. Veličina „A“ – čas totožný s délkou, co se směrem „od nuly“ ke Třesku bude štěpit na dvě veličiny – na délku a čas ...atd., tedy veličina je něco jako „být či nebýt“, jako „jsoucnost a nejsoucnost“, jako existenčně totožné s neexistenčností – je to sólo stav. Pak já vysvětloval svou vizi, že „někdo“ stanovil pro vznik-realizaci vesmíru a jeho existenci a jeho proměny existencí filozofickou rovnicí : „**A**“ **stav artefaktu** (*což bude veličina z ní pak dvě veličiny délka a čas a z nich pak hmota a její statistické podoby pomocí vlnových funkcí – střídání symetrií s asymetriemi*) **krát** „**Z**“-**zákon-pravidlo** (*jakožto podmínka realizace změn tj. právě to pravidlo střídání symetrií s asymetriemi*) = „**V**“ – **vesmír** existující, proměnný, reálný... Čili : „**A**“ \times „**Z**“ = „**V**“. To tedy je odpověď na otázku „proč to vesmír dělá“ : on „nejdříve“ vesmír neexistoval totožně existoval = stav rovnováhy dvou možností. Pak se realizovala změna do asymetrie, tedy výběr jedné z nich : buď existenčně nebo neexistenčně. Ať vybereš kteroukoliv z těchto možností, můžeš jí nazvat existenčně... a ... a pak už to střídání symetrií s asymetriemi jede samo (!) (jako pííí v kalkulačce). Proč to vesmír dělá ?, protože nejdříve „to nedělal“ (!) a stav „nedělání“ musel být vystřídán asymetrickým stavem „děláním“. Proč to tak je ?

Protože už „bylo“ věčné Nic a bylo vystřídáno „na chvíli“ jiným stavem Něcem-Existenčností tj. změnou ...střídáním symetrií... vesmír není nikdy v rovnováze... Ve vesmíru neexistuje zákon zachování ničeho..., **pouze** platí zákony zachování např. energie, hybnosti a jiných **lokálně**... Globálně stále platí ve vesmíru $1 = 2$ tj. $10^{5500} = 10^{5500} + 1$... a tato *rovná se a nerovná se* se stále střídají a střídají... Z toho titulu také i běží čas (je to nejednotkový poměr dimenze délkové s dimenzí časovou $v < c$). Tímto jevem, že „běží-odvíjí se čas“, se i proměňuje, může proměňovat hmota... furt a furt a furt **nic není samo sebou**, samo sebou není nic až na jedno „počáteční“ „něco“ = stav sólo, stav mono, stav asymetrický... ano – tento stav sólo-monostav není v rovnováze a ten se počne měnit, ovšem asi za předpokladu že „vznikne“ zákon o proměně, první zákon. Možná ani ten zákon nemusí vznikat, neb je už zabudován v té nerovnováze „mono-stavu“ „A“ na úúúplném počátku. Další zákony také vznikají rekrutují se a přibývají. Jak jsem řekl : po Třesku neexistoval např. zákon o slučování zásad s kyselinami na sůl. Nemohl existovat neb vesmír ještě nebyl v posloupnosti vývoje, výroby stavů tak daleko. Tak, jak vesmír vyrábí postupně posloupnost stále složitějších hmotových struktur (vlnobalíčkováním), tak vesmír vytváří nové a nové zákony-pravidla k chování těch „klonových“ struktur. CO₂ je klon,... je to vlnobalíček o už neměnné struktuře „vlnosbalení“. Pokud ho rozbalíme, dostaneme komponenty-klony, to jo, ale opět komponenty „nefraktální“ tj. takové, které už byly ve stavech „vybraných“, jistým klonem = např. uhlík. Takže možná v CERNech srážkami částic vyrábíme a) jednak stavy vlnových funkcí už jako „klonové stavy“, anebo b) vyrábíme „střepey-fraktály vlnových funkcí“ a to pak jsou ty **jety**... bombardováním elementů hmotových v urychlovačích se nemusí „vyrábět“ jen a jen „ucelené klony“- vlnobalíčky, co reprezentují přesně nějakou částici, ale i střepey co nejsou částicemi – mohou to být jen „nějaké“ vlny...vlny jako pole atd. ... četl jsem nedávno příšernou slátaninu jak se z ničeho vydělila 1ka atd. (vitaliho množina) ale nikde nebylo řečeno proč by to dělala :-), stejně tak máš problém kde vzít "úložný prostor" Nevím co to je, co tím myslíš a tak to nekomentuji Aha, máš na mysli „prostor pro ty moje balíčky“, ... moje balíčky si můžeš představovat ledasjak, to je fakt, ale rozhodně nejsou vyrobeny jen z délkových dimenzí jejich kompakfikacemi jako to dělají strunoví realizátoři vesmíru. Moje vlnobalíčky jsou „propleteniny“ dimenzí délkových a i časových ...do multishluků. Pokud si představíš bizarní vrící Higgsov časoprostor na Planckových škálách, tak tam když se takové prostředí „lokálně zavine-zvlnobalíčkuje“, tak to už se tím vyrábí stav-hmota. Nevím co je na tom tak strašně nepředstavitelného, když : Když jak jsem to už mnohokrát popisoval (=) se koukneš na své dlaně, tak jsou P R A Z D N Ě...a přesto ti jako „makropozorovateli připadají plně-hmotné. Budeš-li se do dlaní dívat pod mikroskopem, uvidíš tam atom vodíku a ten je prázdný z 99,85% svého objemu...; když si zvětšíš vodík na průměr fotbalového hřiště, tak proton je na hřišti ten fotbalový míč a elektron je v autu kulička jako třešně...vše ostatní je ...je...je prázdný časoprostor. Když se koukneš do „plného“ protonu, tak tam pod dalším zvětšením 10^5 uvidíš prázdný časoprostor, neb kdesi v koutku se choulí tři kvarky a...a když se koukneš do těch kvarků... ??? ..., bude tam opět prázdný časoprostor, bizarně zvlněný... Takže tvé dlaně, co jimi tleskáš v divadle, jsou hmota anebo „prázdnost“

?..., jsou časoprostor „z blízka“ a „z dálky“ jsou *plná hmota*. Je to podobné ploše $a = b + b$ tj. čtverci a k němu dvou vektorů ze středu čtverce kolmo do obou poloprostorů. Proto pozorovatel „nad Vesmírem“ vidí dovnitř „kouli“ plnou hmoty, je to samá hmota...kvark vidí směrem ke galaxiím, že jsou od něho nepředstavitelně daleko a že je vesmír skoroprázdný.... Hmota, to je vlnobalíček z délky a času....realizovaná multidimenzionálním kompaktifikováním-svinováním dimenzí i časových i délkových... když já něco simuluju žere to paměť počítače, vesmír také : aby se proměňoval podle „nařízení“ zákona o střídání symetrií, musí realizovat nejednotkové poměry dimenzí... a z důvodů nejednotkových poměrů „se zrodí“ tok času jedním směrem. A tok času je důvodem (i důkazem možnosti) vzniku – realizace svinovávání dimenzí opět pomocí střídání symetrií dimenzí s nesymetriemi a jejich vzájemné stavy...Hmota se realizuje (do fotonů) po Třesku tím, že „se spustil tok času“ (a fotony se pak zesložit'ují dalším vlnobalíčkováním na složitější částice....ale né všechny fotony...a ... a to už je jiný výklad (=) co žerou tvoje balicky ? Vlnobalíčky jsou stavy, vzájemné stavy určitého počtu dimenzí délkových a počtu dimenzí časových podle nějakého matematického vyjádření a...a určitý stav (matematicky popsateľný) si příroda „vybere“ a udělá z něj neměnný klon – a to bude/je nějaká ta daná elementární částice...Takže částice „nic“ nežere, (respektive „žere“ proměny svých stavů podle zákona), ale musí se chovat v prostředí, (v časoprostoru), musí se proměňovat, vázat se, rozvazovat se ...atd. atd. A to dle zákona o střídání symetrií prostě i když řekneš že se tvoří sami sebou tak někde musí bejt uložen ten pamatovák ! Ano, je uložen, např. v DNA. Anebo i ten křemen-kámen je chemickou sloučeninou – klonem = což je ten „pamatovák“. „Pamatovák“ je „vybraný stav vlnobalíčku“, něco zvláštního, protože vzniká v posloupnosti „odvíjení pííí“ **jako** „zastávka na čísle“ v nekonečné posloupnosti toků čísel v pííí. Po třesku vznikne první asymetrie stavů...podle nějakého pravidla. To se musí objevit. (podle mě je to pravidlo paraboly tj. $A = B + B$...což je i pravidlo gravitace) ...a pak příroda „jede“ ve střídání stavů dimenzí a jejich poměrů tak (jako „jede“ na kalkulačce odvíjení čísla píííí), že se na některém stavu odvíjení „zastaví“ a tento stav je „volen“ – např. pro foton. Pak rozvoj píííí jede dál...a zase se stavy dimenzí „nabízejí“ a někde se na určitém „čísle“ zastaví – to je pak třeba elektron...atd. A pak až máme takových několik „vybraných“ stavů-vlnobalíčků, (elementárních částic těsně po Třesku), tak ty se stanou „klonmi“. Čili vždy takový přesný poměr vln-vlnoshluku dimenzí času i délky (je to „klon-stav“) je to vybraný stav ...a když už máme více takových klon-stavů, tak posloupnost „výroby“ dalších klonů „artefaktů hmotových“ se děje, se už začíná dít pod podmínkami (!) (podmínky jsou zákony) tj. výběr stavů je „v mantinelech“ ..., Takže po Třesku se rodí vedle hmotových elementů i zákony, posloupnost zákonů, pro to „co se smí a co ne“ s těmi již nagerovanými klony dělat...Ona posloupnost stavů-elementů hmotových začíná růst-přibývat a souběžně s tím roste-přibývá i posloupnost zákonů, které je dál řídí a řídí se i ony samy sebou. První počáteční zákon (asi ten o parabole jakožto gravitaci) o střídání symetrií s asymetriemi je také „zákon-klonem“ a nesmí být dalšími vzniklými zákony porušován-zničen, mařen...Realizuje se výběr zákonů podle hotových hmotových vlnobalíčků, a už i hotových vztahů vlnobalíčků navzájem. Vesmír se realizuje do posloupnosti kombinačních stavů veličin i posloupnosti stavů zákonů-pravidel, realizuje se v omezených volbách tj. v mantinelech dovolenosti-připustnosti. „Pamatovák“ končí v DNAje tam uloženo vše od Třesku. (krom sloučenin, které vynalezl už jen sám člověk, jako je většina léků co příroda sama „ještě“ nevygenerovala)

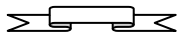

Výklad vize 32

Navrátil na Mageu [9.4.06 - 20:57]

Strunová teorie (popisu stavby vesmíru) stojí na ideji-vizi více dimenzí délkových a jedné časové. Hmota je pak **jevem vibrací** struny „do těch dimenzí“, struny, kterou strunatci nespécifíkovali „z čehože je“. A přesto ona-fluidum-struna z ničeho, nikdy nepozorovaná, ale pouze matematicky vymyšlená-vykonstruovaná, dává-realizuje tím chvěním hmotu (dodnes na papíře).(V mé hypotéze se chvějí-vlní dimenze veličin a tím dávají-realizují tu hmotu ... A tento „nepatrný“ rozdíl jednoho od druhého slouží k opěvování prvního a k poplívání druhého ? ?). Různé stavy chvění jsou různou hmotou (u nich chvěje struna „z ničeho“u mě dimenze veličin).Chvění ovšem ta struna umí pouze do

pozic „výroby jednoduchých elementárních částic“.... a dál ??, dál všespasitelná strunová teorie jak vyrobí složitou hmotu až k DNA, o tom sama nemá 30 let ani ponětí, přestože doktrína „chvění“ jakožto „způsob“ výroby hmoty (ovšem néé „z ničeho“) pomocí matematických vlnových funkcí se zdá být správnou ...; takovou vlnovou funkci, podle níž se vyrábí bílkoviny ze strun ještě nikdo nenapsal (já ovšem už až k molekulám ano) ; Moje hypotéza má rovněž ideu více dimenzí, ale o posmíváný chloupek jinak, opakuji : stejný počet dimenzí délkových jako časových...a vysvětluje stavbu hmoty chvěním, vlněním a **vlnobalíčkováním přímo těch dimenzí veličin**, nikoliv „strunou z ničeho do dimenzí“. Přestože obě ideje jsou si tak zatraceně blízké-podobné, tak jedna je velebena a druhá plivána. Důvod mi není znám. Oni-strunaři mají pro svou práci **tisíce** dobrých (možná vynikajících) matematiků i fyziků, stamiliony (možná až **miliardy**) **peněz** po celý zeměkouli, stovky laboratoří, přízeň vědy, své časopisy, překladatele, konzultace, knihy, kritiky a to vše už 30 let v kuse (!)...a oni to mají, já nikoliv ač máme já i oni skoro stejné vize a na stejné logicko-filozofické úrovni, na stejné „vědecky nepotvrzené“ úrovni (dokonce ani ty moje vize nejsou sci-fi báchorky, proutkařením, či duchařením, či výplody šarlatánů a tachyonců a éteristů a podobně), tak přesto mé vizi oproti sesterské strunařské chybí naprosto jakákoliv podpora statisíců matematiků, statisíců peněz, laboratoří, a jiné podpory všech možných aktivit po 30 let a naopak je moje práce rdoušena a plivána. Vyzývám odborníky, aby vyřkli výrok a důvod proč ? (důvod o logických vadách nikoliv důvody pro vady odstranitelné matematické). A **šance** na úspěch těch dvou idejí ? ... při stejné investici mozků matematiků a fyziků do rozvinutí mé hypotézy do teorie, je stejná. Kdybych já měl aspoň jednoho matematika a jednoho fyzika jako duše nakloněné, spřízněné i za mzdu, (už dlouho bojuji o sponzoring, o grant ... a s výsměchem nadutých), tak bych dokázal s nimi vylepšit podobu mé hypotézy do aspoň takové formy a natolik čtivé, schopné debaty a konzistentního pojetí ve vztahu k soudobých poznatkům, že by fyzikální svět užasl. Do dvou let. Porazil bych koncepci a možná i ideu strunařů na celé čáře. Můj nápad není svou „vědeckostí“ o nic horší než jiné směry ve fyzice. Má pouze a jen pouze tu chybi, že mu nikdo doposud nepomohl tou matematikou.

Výklad vize 33

Kam míří šipka času ?

článek napsal **Petrásek 15.12.2004** a já vyjímám z celého duelu část svého modrého komentáře (18.04.2006)

Já vysvětluji šipku času tak, že ve Velkém Třesku došlo k „třesku“ pravidla-zákona, došlo ke změně stavu předTřeskového do stavu poTřeskového a při tom se spustilo odvíjení času. Přičemž odvíjení času je jevem „nejednotkového poměru dimenzí“ veličin délka a čas. To znamená, že ve Třesku právě nastala změna stavu jednotkových poměrů dimenzí veličin na nejednotkové poměry tedy něco jako před Třeskem vládne $c = c$ ($c^3 = c^3$) a po Třesku nastává $v < c$. Tento jev nejednotkových poměrů velikostí dimenzí veličin sebou nese i vznik hmoty. Vznik hmoty je důsledkem „nastolení nejednotkového poměru“ dimenzí veličin. Tím, že po Třesku nastává jev $v < c$, tak tím souběžně nastává „vznik hmoty“, vznik-realizace stavu veličin do útvarů mající hmotový charakter pomocí nějakých vlnových funkcí. Takže tok času jedním směrem je pro tento vesmír podstatný pro vznik „této“ hmoty a dalších evolučních změn i hmoty samé a k ní přidružených zákonů. Zákony také od Třesku se rodí, vznikají se rekrutují podle evolučně se zakonzervovávajících se stavů hmotových a vzájemných interakcí.

Rozpínání vesmíru by se mělo popisovat, zdůvodňovat zvlášť pro časoprostor a zvlášť pro hmotu. Nikdo dodnes neřekl, proč „se zrodilo“ ve Třesku právě určité neměnné množství hmoty. Nikdo neřekl jak se jeví vesmír z pozice pozorovatele nelokálního tedy globálního tedy jak se (ne)rozpíná časoprostor z pozice Periferie anebo pozice pozorovatele velkého např 90% celku. Já se domnívám, že takový pozorovatel vidí sebe že se nerozpíná a že se vše „dovnitř vesmíru“ scvrkává, tedy především proto, že co hmotní to se scvrkává – mění relativisticky jednotkový etalon

Rodiny vesmírů jsou naprosto stejně nepodloženou hypotézou jako moje, že před třeskem byla hmota totožná s časoprostorem tj. symbolicky $c^3 = c^3$ tj. veličiny a jejich dimenze byly vzájemně v jednotkovém stavu a tedy „se neví“ jak je ta jednotka velká (0 nebo 1 nebo nekonečno) a proto tam před Třeskem čas „neběžel“ a prostor „se nerozpínal“ ...anebo čas běžel do tří směrů tak rychle jako se rozpínal prostor, což je to ono $c = c$; ($c^3 = c^3$). Teprve až se začne toto inertní prostředí ze dvou veličin před Třeskem vlnit (vlnění je realizace nejednotkových poměrů) tak se vytvoří dva stavy asymetrické tj. a) hmota ; b) časoprostor zbytkový. Hmota (ze dvou veličin) se začne dále vlnit, komplikovat, kompaktifikovat a zesložitovat v nějakých strádáních symetrií s asymetriemi, kdežto onen „zbytkový časoprostor“ zůstane už „klonem stavu“, zůstane „naším zakřiveným časoprostorem“ který není veličinově symetrický...je takový jaký ho vidíme a je v něm jinak zakřiven čas a jinak dimenze délkové.

Nestabilitu vakua jsem já popisoval a popisuji ve své hypotéze jako zákon o změně symetrie v asymetrii a naopak podle něhož stav před Třeskem byl inertní tj. „ani ryba ani rak“ tj. časoprostor je totožný s hmotou a po Třesku nastane stav asymetrie tj. a) časoprostor a b) hmota, kdy tento „dvojstav“ jedné a téže věci inertní – monostav vesmíru před Třeskem vznikne nastane-li $v < c$, což vede právě k toku času jedním směrem, k „inflaci“ jedním směrem a stavbě hmotových struktur vlnobalíčkováním dimenzí. Jako „symetrický protipól“ mohl vesmír ve Třesku „třesknout“ opačně tj. podle pravidla $c^* > c$, což by vedlo k jiné formě vesmíru s jinou vizí hmoty a jinému chování hmoty versus časoprostor opačný...tak tento typ vesmíru „se zde neuplatnil“ a je pouze otázkou zda „opačný“ vesmír opačného typu „někde“ je, či je to verze „nevyvolená-nezvolená“.

Ano, ve vesmíru s volbou $c^* > c$ by čas *šel-odvíjel se-tek*l naopak tomuto směru odvíjení, co je zde v tomto typu vesmíru. ... Ale to by nebylo „do minulosti“. ! Opačný tok v našem vesmíru je „tokem do minulosti“, ale v „tamtom vesmíru“, který je realizován skokem z inertnosti stavu předTřekového do dalšího asymetrického stavu, tak v tom „opačném vesmíru“ by to nebyl tok do „minulosti“ ale opět do budoucnosti „jeho“ i když by ta šipka toku byla opačná té naší. Šipky jsou opačné ale obě „jsou vývojově do předu“ takže do budoucnosti, zde při uplatnění $v < c$ a tam v „opačném vesmíru“ při uplatnění $c^* > c$ a také tok – odvíjení času „dopředu do budoucnosti ale s opačnou šipkou orientační vůči naší.

(Nyní cizí text hnědý a moje modré vsuvky)

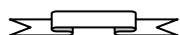
Inflace

S myšlenkou kosmické inflace poprvé přišel americký fyzik Alan Guth v roce 1981. I já v ten rok s hypotézou dvouveličinového vesmíru . Vesmír ve svém velmi ranném období, zlomek vteřiny po velkém třesku, což není „třesk vesmíru“ jako zrod vesmíru, ale realizace změny stavu před Třeskem do stavu po Třesku, je to tedy „třesk“ zákona-pravidla ve kterém se spustil tok-odvíjení času ... což v podstatě je pouze nastolení asymetrie mezi „nejednotkovými“ intervaly-etalony dimenzí veličin „délka a čas“ musel projít fází exponenciální expanze, ale podle sestupné exponenciální křivky, např. podle $x \cdot y = 1$..., což ovšem nese sebou vznik hmoty nikoliv „naráz“ všechna hmota (10^{53} kg) a pak už nic, tj. nulový přírůstek, ale vznik hmoty postupně se sestupnou expanzí tj. : „skorovšechna“ v $t = \text{skoronula}$ a pak s časem postupný další zrod hmoty a to s přírůstkem stále menším a menším a menším...až dnes „se rodí“ ve vesmíru nové hmoty cca 10^{-13} kg za cca jeden rok v cca jednom kilometru kubickém objemu prostoru...„což se stále bude ten přírůstek zmenšovat až ten přírůstek bude skoronulový „v nekonečném čase“. která byla způsobena negativní vakuovou energií (quintessencí). Expanze časoprostoru s vnitřní dávkou-dodávkou už konstantního množství hmoty je podle mě nepravda a špatná interpretace expanze. Na expanzi by se mohl dívat pozorovatel velký 95% vesmíru jako na smršťování všeho uvnitř vesmíru i prostoročasu i hmoty. Taková expanze se dá modelovat pomocí kosmologické konstanty. ...pokud by bylo množství hmoty ve vesmíru odnepaměti donavždy stále stejné... Přímým důsledkem takové expanze je, že celý náš pozorovatelný vesmír vzešel z extrémně malé, kauzálně propojené oblasti. Nikoliv, ale náš vesmír, tedy podoba vesmíru po Třesku vznikla jako změna stavu předTřeskového a to do dvou „velkosfér“ k sobě vzájemně asymetrických tj. do podoby a) časoprostoru zakřiveného a b) hmoty jakožto „velkosféry“ realizované konglomerací vlnobalíčků hmotových z dimenzí veličin. Já pro jakousi názornost a pochopení rozdílu mezi hmotou a časoprostorem říkám pomůcku, že : časoprostoru „něco“ chybí“ a to co mu chybí „to hmotě přebývá, má navíc“ ...přičemž se

domnívám, že časoprostoru „chybí“ „delta t / t“ a toto právě hmotě „nadbývá“ oproti stavu před třeskem. Kvantové fluktuace v této mikroskopické oblasti změnili svou velikost na kosmické rozměry a staly se tak původcem velkoškálových struktur ve vesmíru. To je pohled relativní. Přesto asi makrosvět přechází do mikrosvěta pomocí přechodu nelinearity v linearitu, ale ne jak to dělají fyzikové, že **prohlásí** (!) křivost v lokálním infinitezimálním místě za linearitu. Moje verze nematematika je, že globální asymetrie „parabola = 1“ přejde do linearitu : „ parabola = parabola“ ... ale zatím nevím jak. Přesto mám tušení, že to bude podle principu „horkého bramboru“ tj. pomocí postupné řady střídání symetrií s asymetriemi.

Čas

Čas je ve fyzice chápán jako rozměr (anebo dimenze) ve kterém mohou nastávat nějaké změny a ve kterém můžeme měřit trvání různých stavů. Zde mám jiný názor. Čas není dimenze, ale čas jako nezadatelná, nezaměnitelná a nezničitelná veličina má své dimenze. Pak „v čase“ změny nenastávají. Čas „dělá-vyrábí“ hmotu svým projevem k veličině „délka“ a tak čas je realizátorem i změn časoprostoru celého i změn stavů hmoty i změn jejich vzájemností. Čas „je ukrajován“ po intervalech putováním hmoty. Hmoty mění pozici i na délkových dimenzích veličiny „délka“ i na dimenzích časových veličiny „čas“...hmota, „hmotný bod“ mění polohu i na dimenzích délkových i na dimenzích časových...hmotný bod nelze zastavit, nelze zastavit posun hmotného bodu ani na délkové dimenzi ani na časové dimenzi. Co lze je měnit vzájemné etalonové intervaly pro délku i čas a tím „provádět geometrizaci“. Tak jak se bod hmotový pohybuje (globálním vesmírem) do tří dimenzí délkových souběžně, tak se bod hmotový pohybuje do tří dimenzí časových souběžně. Čas je součástí fyzikálního pojmu „prostorčas“, který byl nutně zaveden Časoprostor nebyl „zaveden“. Časoprostor byl a je postupně pozorován jako existenční jev-stav vesmíru. jako výsledek zobecňování fyzikálních zákonů. Nejběžnější cesta jak definovat myšlenku „před“ a „po“ je pomocí velmi významného pojmu „kauzalita“, Kausalita je posloupnost realizovaných krokových změn stavů střídání symetrií s asymetriemi a to ve vesmíru, kdy odvíjení toku času se děje jedním směrem právě proto, že tento vesmír je do tohoto stavu realizován pomocí volby $v < c$ a nikoliv volby $c^* > c$. Volba $v < c$ je strůjcem zahájení střídání symetrií s asymetriemi jedním směrem a to tak, že vzniká hemisféra hmoty a hemisféra „časoprostoru zbytkového“ neboli příčinná souvislost. O.K. Tento pojem popisuje vztah mezi příčinou a následkem, O.K. což je běžný a intuitivní nástroj pro popisování vzájemně se ovlivňujících dějů: „Příčina vždy předchází následku“.

Výklad vize 34

Navrátil [28.10.05 - 13:17] (modrý bude pak můj komentář)

ANON řekl :*Co to je čas a délka je otázka asi nezodpověditelná...* Nevidím to tak tragicky. Je jasný, že to jsou veličiny spojený s šířením energie v prostředí tou energií tvořený. Už jsem odpověděl, že veličiny nejsou vyráběny energií ničehokoliv Ale v obecném případě nemusej bejt nutně spojený s nějakou geometrií. Pokud veličiny tj. výsypka bodů-puntíků budou existovat „v poloze“ dokonalé absolutní homogenity, pak snad ani geometrie „nemusí“ k nim existovat, neb nebude existovat projev změn a dějů. Už jsem tu přece vykládal, že vývoj interakcí mezi gravitony odpovídá vývoji vln vlny... vlna není artefaktem, vlna je chování artefaktu, geometrické chování podle „zadaného“ pravidla...takže vývoj vln, jak říkáte, je vývoj tvarů geometrie a ... a je jasné, že různé tvary v (3+3)D (a + dalších kompakťovaných dimenzí k tomu) vyrábí změny geometrií veličin tj. i gravitonů což jsou vlnobalíčkové útvary z dimenzí veličin a tak vlnobalíček jistě odpovídá vývoji vln – geometrickému vývoji. Tak proč by neměl být čas a délka spojena s geometrií, jak chcete mi říci, že nemusí ... jak nemusí ? když vzápětí těmi dimenzemi „vlníte“ tj. provádíte geometrické úkony ? na vodní hladině (kde můžeme stále mluvit o délce a času) stejně jako vývoji finančních trhů nebo třeba sítí na internetu. Říkáme přece, když prostředí houstne, to říkáte Vy, já mírně říkám jinak, že ve vřícím-zvlněném časoprostoru (to je ta hustota prostředí) s neurčitou geometrií-fraktální, vznikají-vyskakují vlnobalíčky

„pod smysluplným obsazením čísel“ do její vlnové funkce a tím se vlnobalíček projeví jako nefraktální, harmonický a tedy on jako elementární částice ... Vy do toho pletete energii i před hustým prostředím i v houstnoucím prostředí i po výrobě svinutých dimenzí... jakoby „nějaká vnější energie“ (z jiného vesmíru) byla hybatelem „vlnění“ dimenzí a pak zavlnění-svinutí stávající rychlost šíření energie přestává stačit a dojde ke svinutí rozměrů. To je to co říkáme každý jinak. Dimenze svinutý se počnou vyrábět až po výrobě zahuštěného prostředí možná je to to Higgsovo pole ?

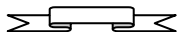
....

Zákony Přírody jsou v podstatě „tvary geometrie“... vy umíte současné zákony GEOMETRICKÉ podstaty přepracovat – přetransformovat do jiného formalismu ??, aby ten nový se odtrhl od geometrické podstaty zákonů soudobé přírody ? Matematici to umějí - když mluví o fázových prostorech, nemyslí tím fyzikálně měřitelnou délku nebo prostor, kde osy vymezují kolmice a pravý úhly, ale tzv. atraktory. Opět je to jakýsi „předpis“ chování ..předpis čemu/komu (?) To je fuk zda výrazy fraktální, atraktor, parabola vhodíme do pytle a zatřepeme ... vždy to bude pouze předpis-zákon- a bude vyjádřitelný pomocí smysluplnosti znaků čili matematiky. Takže když budete chtít hledat „jiný formalismus“ pro chování veličin ve vesmíru ... je to fuk zda ho budete hledat v jiném vyjádření anebo zůstanete při starém-geometrickém vyjádření zákonů. Změnou formalismu nic nezměníte. Ikdyby se Zákon/zákony jmenovaly jakkoliv bude to filozoficky vždy „předpis“ pro „artefakt“ = Vesmír V takovejch prostorech může existovat i necelistvej počet dimenzí. O.K. v CERNu jim v reaktorech vyletují „jetý“ a o těch si myslím, že to nejsou částice ale „fraktálně rozbitý dimenze“ čili střepy částic Je např. možný, že se naše důvěrně známý veličiny délka a čas vylíhly/vykrystalizovaly z takovýho prostředí ?????????? nevěřím na to, že existuje nějaké „prvotnější“ prostředí před vznikem veličin *délka a čas* (ať už má čas kolik chce dimenzí), jak by vypadalo prostředí „nad“ veličinami délka a čas ?? řekněte aspoň svou sci-fi představu. a evoluci vypěstovaly do své současné jednoduché podoby.

Navrátil [28.10.05 - 10:27]

SRNKA napsal (originál v celku je na jeho audítu) (modře já reaguji) : Pro srovnání - tady můžete najít ukázkou C# programu, DNA je taky jakýsi program, ale DNA už je ""realizovaný"" výstup z „univerzálního programu“ (který ona neměla při řešení) dnně psaného přírodou originální selekcí. A není až tak obdivuhodné, že ony „univerzální programy“ existují, ale to jak Příroda z univerzálních programů vybírá tu svou genetickou cestičku vývoje, ta své konstanty Přírody? To slovo „jak“ vybírá, může být „čím-podle čeho vybírá“ podle jakého klíče vybírá z „vobyčejného univerzálního programu“ ? Jaký klíč je na začátku a... a zda se ten klíč v genetické historii mění ? To jsou zatraceně těžké otázky (aspoň pro mě) který genetickým programováním "vypěstuje" Pythagorovu větu - prostě do funkce pro výpočet plochy trojúhelníka dosazuje různé křížící se a mutující vzorečky tak dlouho, Příroda také „vezme“ matematiku – program a z něho „vybírá“ ? ... až jí něco vyjde ? Proč jí nevyjde pro rybu 5 očí pro králíka tři a pro psa 7 očí z toho dvě na vocase ? Proč Příroda to dobré „z doby ryb“ ponechá (páteř) až do doby člověka a šupiny neponechá ? atd. dokud nesplní přesně Pythagorovu větu o součtu čtverců nad odvěsnama. Jelikože je Pythagorova věta jednoduchá, nalezne ji už po několika desítkách generací (na obrázku vpravo je několik posledních pokusů). Kdyby byl Pythagoras vzdělanější v evoluci, mohl tímhle stylem mechanicky nalézt Pythagorovu větu i bez bolavého mudrování o obdélnících nad přeponama. Nikoliv, Pythagorovi v hlavě také „jel“ program a on vyseletoval svou větu „výběrem“ z toho přehrávaného, špatně přehrávaného programu Ale genetický programování může řešit i praktičtější optimalizační záležitosti - tohle je např. ukázkou programu, to je už „primitivizmus“ : vzít „Program“ a nařídít mu spustit „jiný konkrétní Program“ ... myslím, (skoro si to myslím stoprocentně) že příroda neměla na začátku k dispozici žádný „kompletní univerzální Program“ z něhož pak mohla „tvorit“ libovolnou náhodnou volbou (říká se tomu silnější vítězí) genetickou posloupnost jak jí známe..ne tomu nevěřím. Myslím si, že právě proto, že Příroda neměla na počátku ani matematiku, ani geometrii, že ona si „neuniverzální program“ s t a v ě l a postupně podle nějakého k tomu vhodného, nejvhodnějšího, originálního, nefantastičtějšího a nejjednoduššího pravidla... spuštěním tohoto pravidla na scénu se počal onen“ počítačový univerzální program budovat“ modeloval se až dodnes ... do DNA, RNA atd. tam je otisk vedení posloupnosti výroby vesmíru. který hledá

nejefektivnější zapojení integrovaných obvodů a dělá to i Příroda ?, možná nedělá, neb nemůže tím, že ona předem nemá onen „hotový univerzální Program“, příroda nemůže vybírat nejefektivnější složení „stavu“ do tvorby budoucnosti stavů, Příroda může, vlastně musí vybírat již hotové polotovary-bloky-sequence vygenerované podle volby z mála možností v daném kroku, v daných krocích už hotových. Hotové kroky byly volbami (nejefektivnějšími volbami) v mantinelech omezenosti...? na desce s tištěnými spoji tak, aby se navzájem nekřížily a byly přítom co nejkratší. Genetický programování se obzvlášť hodí na řešení úloh, nepředvídatelně závislých na spoustě parametrů, V tom ten problém je, že Vesmír neměl na počátku „paletu parametrů“ ani paletu zákonů, ani „univerzální Program“ ... ale otázkou je zda měl vesmír na počátku „možnost matematiky“ a zda ona – matematika ukazuje Vesmíru už vše i to co my lidé v matematice ještě neobjevili ? Je matematika už konečná ? Bude pro Přírodu užitečné vymýšlet další matematiku ? tedy zda příroda veškerou matematiku „v hlavě Boží“ použila ? (pak by bylo zapotřebí jí dohledat) nebo na systémy, kde se podmínky řešení průběžně mění a kde klasický optimalizační algoritmy často selhávají.

Výklad vize 35

Napsal jsem na Mageu :

MEKK-Navrátil [13.8.06 - 23:17]

perly sviním

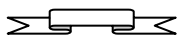
Zoevistian napsal 6. květen 2006, 23:13h

A není to náhodou tak, že by šlo formulovat kvantovou mechaniku pouze na bázi interakce vlnových funkcí?

Kolaps vlnové funkce je tedy jen subjektivní pocit interagujících entit, nikoliv skutečná fyzikální událost. Žádné částice tak vlastně doopravdy vůbec nepotřebujeme. Celý vesmír je možno uspokojivě popsat pouze na bázi interagujících vlnových funkcí.

Smiř se s tím, že svět tam venku není skutečný, nebo je přinejmenším úplně jiné podstaty, než se nám jeví - podstaty daleko "éteričtější" než by se nám líbilo z hlediska našeho zažitého Newtonovského pohledu na svět.

... jen pro nechápavé dodám vysvětlení (proč prely sviním), že už i Zoevistian se blíží k mé HDV a tak to co já a Zoe "už vzájemně skorosouzvučně" předkládáme, jsou perly těm zdejším sviním, co hanobí laiky a nehanobí studované fyziky.

Výklad vize 36

ANON píše[4.6.06 - 23:57] panu

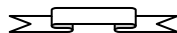
MAGORNTOvi [15.5.06 - 16:04] : No o to právě jde, když to příroda dělá tak proč to dělá, nic není samo sebou četl jsem nedávno příšernou slátaninu jak se z ničeho vydělila 1ka atd. (vitaliho množina) ale nikde nebylo řečeno proč by to dělala :-), stejně tak mas problém kde vzít "úložný prostor" když já něco simuluju žere to paměť počítače, co žerou tvoje balicky ? proste i když řekneš že se tvoří sami sebou tak někde musí být uložen ten pamatovák !

MAGORNTO [15.5.06 - 16:04] (a modře moje reakce) : No o to právě jde, když to dělá tak proč to dělá, Když příroda-vesmír dělá vlnobalíčkování svých dimenzí, aby udělala-vyrobila hmotové elementy, tak proč to dělá já sice přesně nevím, ale mám na to svou domněnku-vysvětlení tuto : Už jsem tuto otázku debatoval před několika měsíci, tuším v listopadu 2005, zde se Srnkou. Říkal jsem myšlenku-vizi stavby vesmíru „směrem k nule“. A tak jsme došli k popisu vesmíru před Velkým Třeskem a tam dál směrem „k nule“ pomocí střídání symetrií s asymetriemi tj. ke snižování počtu dimenzí obou veličin tj.

délky i času. Já obhajuji děje ve vesmíru na základě zákona-principu-pravidlu střídání symetrií s asymetriemi. Při tomto principu lze vesmír uvažovat směrem k té „nule“ jako „ubývání dimenzí“ takto : Těsně před Třeskem byla symetrie dimenzí veličin $x^3/t^3 = x^3/t^3$, což se dá pomocí znaku pro rychlost psát jako $c \cdot c \cdot c = c \cdot c \cdot c$ (časoprostor o 3+3 dimenzích)...respektive se to dá psát $c \cdot c \cdot c = (k.w) \cdot (K.u) \cdot (k.v)$. Pak jeden součinitel ubude (=) nechci to sem matematicky psát, protože lidi jsou zlí, nadávají autorům, a namísto myšlenky se chytou vady zápisu a zabíjejí myšlenku pomocí vady zápisu na místo toho, aby opravili tu vadu. Prostě návrh na ubývání dimenzí už zde byl napsán. Lze ho najít. (=) Ubývání se děje pomocí střídání symetrií s asymetriemi až se dojde ke „skoro-začátku“, kdy vesmír je totožný s monostavem „A“, jako se sólo veličinou-veličinou. Velveličina „A“ – čas totožný s délkou, co se směrem „od nuly“ ke Třesku bude štěpit na dvě veličiny – na délku a čas ...atd., tedy velveličina je něco jako „být či nebýt“, jako „jsoucnost a nejsoucnost“, jako existenčně totožné s neexistenčnem – je to sólo stav. Pak já vysvětloval svou vizi, že „někdo“ stanovil pro vznik-realizaci vesmíru a jeho existenci a jeho proměny existenci filozofickou rovnici : „**A“ stav artefaktu (což bude veličina z ní pak dvě veličiny délka a čas a z nich pak hmota a její statistické podoby pomocí vlnových funkcí – střídání symetrií s asymetriemi) krát „Z“-zákon-pravidlo (jakožto podmínka realizace změn tj. právě to pravidlo střídání symetrií s asymetriemi) = „V“ – vesmír existující, proměnný, reálný...Čili : „A“ x „Z“ = „V“.** To tedy je odpověď na otázku „proč to vesmír dělá“ : on „nejdříve“ vesmír neexistoval totožně existoval = stav rovnováhy dvou možností. Pak se realizovala změna do asymetrie, tedy výběr jedné z nich : buď existenčně anebo neexistenčně. Ať vybereš kteroukoliv z těchto možností, můžeš jí nazvat existenčně.... a ... a pak už to střídání symetrií s asymetriemi jede samo (!)(jako pííí v kalkulačce). Proč to vesmír dělá ?, protože nejdříve „to nedělal“ (!) a stav „nedělání“ musel být vystřídán asymetrickým stavem „děláním“. Proč to tak je ?

Protože už „bylo“ věčné Nic a bylo vystřídáno „na chvíli“ jiným stavem Něcem-Existenčnem tj. změnou ...střídáním symetrií... vesmír není nikdy v rovnováze...Ve vesmíru neexistuje zákon zachování ničeho..., **pouze** platí zákony zachování např. energie, hybnosti a jiných **lokálně**...Globálně stále platí ve vesmíru $1 = 2$ tj. $10^{5500} = 10^{5500} + 1$... a tato *rovná se a nerovná se* se stále střídají a střídají...Z toho titulu také i běží čas (je to nejednotkový poměr dimenze délkové s dimenzí časovou $v < c$). Tímto jevem, že „běží-odvíjí se čas“, se i proměňuje, může proměňovat hmota...furt a furt **nic není samo sebou**, samo sebou není nic až na jedno „počáteční“ „něco“ = stav sólo, stav mono, stav asymetrický...ano – tento stav sólo-monostav není v rovnováze a ten se počne měnit, ovšem asi za předpokladu že „vznikne“ zákon o proměně, první zákon. Možná ani ten zákon nemusí vznikat, neb je už zabudován v té nerovnováze „mono-stavu“ „A“ na úúúúplném počátku. Další zákony také vznikají rekrutují se a přibývají. Jak jsem řekl : po Třesku neexistoval např. zákon o slučování zásad s kyselinami na sůl. Nemohl existovat neb vesmír ještě nebyl v posloupnosti vývoje, výroby stavů tak daleko. Tak, jak vesmír vyrábí postupně posloupnost stále složitějších hmotových struktur (vlnobalíčkováním), tak vesmír vytváří nové a nové zákony-pravidla k chování těch „klonových“ struktur. CO2 je klon,... je to vlnobalíček o už neměnné struktuře „vlnobalení“. Pokud ho rozbalíme, dostaneme komponenty-klony, to jo, ale opět komponenty „nefraktální“ tj. takové, které už byly ve stavech „vybraných“, jistým klonem = např. uhlík. Takže možná v CERNech srážkami částic vyrábíme a) jednak stavy vlnových funkcí už jako „klonové stavy“, anebo b) vyrábíme „střepy-fraktály vlnových funkcí“ a to pak jsou ty **jetý**... bombardováním elementů hmotových v urychlovačích se nemusí „vyrábět“ jen a jen „ucelené klony“- vlnobalíky, co reprezentují přesně nějakou částici, ale i střepy co nejsou částicemi – mohou to být jen „nějaké“ vlny...vlny jako pole atd. ... četl jsem nedávno příšernou slátaninu jak se z ničeho vydělila lka atd. (vitaliho množina) ale nikde nebylo řečeno proč by to dělala :-), stejně tak mas problém kde vzít "úložný prostor" Nevím co to je, co tím myslíš a tak to nekomentuji Aha, máš na mysli „prostor pro ty moje balicky“, ... moje balíčky si můžeš představovat ledasjak, to je fakt, ale rozhodně nejsou vyrobeny jen z délkových dimenzí jejich kompakfikacemi jako to dělají strunoví realizátoři vesmíru. Moje vlnobalíčky jsou „propleteniny“ dimenzí délkových a i časových ...do multishluků. Pokud si představíš bizarní vrící Higgsův časoprostor na Planckových škálách, tak tam když se takové prostředí „lokálně zavine-zvlnobalíčkuje“, tak to už se tím vyrábí stav-hmota. Nevím co je na tom tak strašně nepředstavitelného, když : Když jak jsem to už mnohokrát popisoval (=) se koukneš na své dlaně, tak jsou P R A Z D N É...a přesto ti jako „makropozorovateli připadají plně-hmotné. Budeš-li se do dlaní dívat pod mikroskopem, uvidíš tam atom vodíku a ten je prázdný z 99,85%

svého objemu...; když si zvětšíš vodík na průměr fotbalového hřiště, tak proton je na hřišti ten fotbalový míč a elektron je v autu kulička jako třešně...vše ostatní je ...je...je prázdný časoprostor. Když se koukneš do „plného“ protonu, tak tam pod dalším zvětšením 10^5 uvidíš prázdný časoprostor, neb kdesi v koutku se choulí tři kvarky a...a když se koukneš do těch kvarků... ? ? ? ..., bude tam opět prázdný časoprostor, bizarně zvládný... Takže tvé dlaně, co jimi tleskáš v divadle, jsou hmota anebo „prázdná“ ?..., jsou časoprostor „z blízka“ a „z dálky“ jsou *plná hmota*. Je to podobné ploše a . $a = b + b$ tj. čtverci a k němu dvou vektorů ze středu čtverce kolmo do obou poloprostorů. Proto pozorovatel „nad Vesmírem“ vidí dovnitř „kouli“ plnou hmoty, je to samá hmota...kvark vidí směrem ke galaxiím, že jsou od něho nepředstavitelně daleko a že je vesmír skoroprázdný... Hmota, to je vlnobalíček z délky a času...realizovaná multidimenzionálním kompakťifikováním-svinováváním dimenzí i časových i délkových... když já něco simuluju žere to paměť počítače, vesmír také : aby se proměňoval podle „nařízení“ zákona o střídání symetrií, musí realizovat nejednotkové poměry dimenzí... a z důvodů nejednotkových poměrů „se zrodí“ tok času jedním směrem. A tok času je důvodem (i důkazem možnosti) vzniku – realizace svinovávání dimenzí opět pomocí střídání symetrií dimenzí nesymetriemi a jejich vzájemné stavy...Hmota se realizuje (do fotonů) po Třesku tím, že „se spustil tok času“ (a fotony se pak zesložitějí dalším vlnobalíčkováním na složitější částice...ale né všechny fotony...a ... a to už je jiný výklad (=) co žerou tvoje balicky ? Vlnobalíčky jsou stavy, vzájemné stavy určitého počtu dimenzí délkových a počtu dimenzí časových podle nějakého matematického vyjádření a...a určitý stav (matematicky popsateľný) si příroda „vybere“ a udělá z něj neměnný klon – a to bude/je nějaká ta daná elementární částice...Takže částice „nic“ nežere, (respektive „žere“ proměny svých stavů podle zákona), ale musí se chovat v prostředí, (v časoprostoru), musí se proměňovat, vázat se, rozvazovat se ...atd. atd. A to dle zákona o střídání symetrií prostě i když řekneš že se tvoří sami sebou tak někde musí bejt uložen ten pamatovák ! Ano, je uložen, např. v DNA. Anebo i ten křemen-kámen je chemickou sloučeninou – klonem = což je ten „pamatovák“. „Pamatovák“ je „vybraný stav vlnobalíčku“, něco zvláštního, protože vzniká v posloupnosti „odvíjení pííí“ **jako** „zastávka na čísle“ v nekonečné posloupnosti toků čísel v pííí. Po třesku vznikne první asymetrie stavů...podle nějakého pravidla. To se musí objevit. (podle mě je to pravidlo paraboly tj. $A = B + B$...což je i pravidlo gravitace) ...a pak příroda „jede“ ve střídání stavů dimenzí a jejich poměrů tak (jako „jede“ na kalkulačce odvíjení čísla pííí), že se na některém stavu odvíjení „zastaví“ a tento stav je „volen“ – např. pro foton. Pak rozvoj pííí jede dál...a zase se stavy dimenzí „nabízejí“ a někde se na určitém „čísle“ zastaví – to je pak třeba elektron...atd. A pak až máme takových několik „vybraných“ stavů-vlnobalíčků, (elementárních částic těsně po Třesku), tak ty se stanou „klonmi“. Čili vždy takový přesný poměr vln-vlnosluku dimenzí času i délky (je to „klon-stav“) je to vybraný stav ...a když už máme více takových klon-stavů, tak posloupnost „výroby“ dalších klonů „artefaktů hmotových“ se děje, se už začíná dít pod podmínkami (!) (podmínky jsou zákony) tj. výběr stavů je „v mantinelech“ ..., Takže po Třesku se rodí vedle hmotových elementů i zákony, posloupnost zákonů, pro to „co se smí a co ne“ s těmi již nagerovanými klony dělat...Ona posloupnost stavů-elementů hmotových začíná růst-přibývat a souběžně s tím roste-přibývá i posloupnost zákonů, které je dál řídí a řídí se i ony samy sebou. První počáteční zákon (asi ten o parabole jakožto gravitaci) o střídání symetrií s asymetriemi je také „zákon-klonem“ a nesmí být dalšími vzniklými zákony porušován-zničen, mařen...Realizuje se výběr zákonů podle hotových hmotových vlnobalíčků, a už i hotových vztahů vlnobalíčků navzájem. Vesmír se realizuje do posloupnosti kombinačních stavů veličin i posloupnosti stavů zákonů-pravidel, realizuje se v omezených volbách tj. v mantinelech dovolenosti-připustnosti. „Pamatovák“ končí v DNA ...je tam uloženo vše od Třesku. (krom sloučenin, které vynalezl už jen sám člověk, jako je většina léků co příroda sama „ještě“ nevygenerovala)

Výklad vize 37

Dušane, říkáš : „Rozpínají se všechny tři prostorové dimenze podle Tebe stejně rychle?“

Dušane a Zdenku : Uděláme rozbor.Uvažujte se mnou v této mé následné úvaze
Říkáme/víme, že existuje prostor, což je třídimenzionální stav-uspořádání (matematické či geometrické

) jedné veličiny zvané „délka“, tedy : délka „x“ krát délka „y“ krát délka „z“ ; tedy euklidovský plochý prostor (délka natřetí), nezakřivený, tedy v podstatě jde o rastr tří os : x,y,z. Osy x,y,z ...coby rastr, to je právě euklidovská představa plochého prostoru, který neexistuje a tak si tento rastr x,y,z „vhodíme“ do pravého zakřiveného reálného prostoru (časoprostoru), ve kterém je i hmota.

Pokud souhlas, tak se nyní zahledíme na ten rastr nekonečného prostoru „x“ na třetí a uděláme si (udělá si pozorovatel „uvnitř“, neb „vně“ neexistuje) na dimenzi délkové, kterékoliv interval – úsečku. Jak velkou ? A jsem u prvního problému-axiomu. Je-li dimenze (délková) nekonečně velká, pak jak velký je interval na ní ?...? libovolně velký interval ! Já se pokusil na jiném fóru tento „vjem“ nazvat, že velikost intervalu je $0 = 1 = \text{nekonečno}$...((lépe jsem měl napsat : $0/0 = 1/1 = \text{inf./inf.}$... ,což také je když k tomu přibereš dimenze času)) a byl jsem se strašným výsměchem vyobcován, ač...ač jsem tu rovnici dodatečně dementoval, že byla myšlena „filozoficky“ a myšlena „tak-a-tak“. Už se se mnou nikdo nebavil. Takže doufám, že Vy se bavit budete. Když na dimenzi nekonečně dlouhé udělám interval, pak ho (jeho velikost) mohu NAZVAT „jedničkou“. Odteď je to „fixní axiomatické určení velikosti“ je to onen „výchozí bod“. A nyní se počku v myšlenkách vrtíme k původní otázce : rozpíná se dimenze ? Kdyby se rozpínala sama nekonečná dimenze, pak by se na na ní „rozpínal“ i ten původně zvolený interval = 1. Ale kdo to pozoruje ? Pokud zvolíš dalšího pozorovatele, musel by si ho ještě více fixovat (aby „pozoroval“ pohyb dimenze i intervalu)...? že ??... ale totéž naprosto logicky platí o „scvrkávání dimenze“ nekonečně dlouhé...scvrkávání toho nekonečna nepozorujeme, ale pozorujeme „scvrkávání“ toho intervalu – pozoruje to jiný ještě „fixnější pozorovatel“ ... přemýšlíš ? Dušane, Zdenku ? ... Pokud toho superfixního pozorovatele „posadíš“ na ten interval, budeš se sám i s intervalem „scvrkávat anebo rozpínat“ a nepoznáš nic, že ? Ale v logice můžeme toho superfixního pozorovatele něčím nahradit : oním „rastrem x,y,z“ a...a ikdyž nevíme jak se rastr chová-pohybuje či scvrkává-rozpíná, můžeme tím „stvořit“ ke skutečnému časoprostoru co má pokrivené dimenze délkové i dimenze časové VZTAŽNOST k posudku. Máme „dva časoprostory“ tj. jeden rastrový idealizovaný (nereálný) a druhý „reálný časoprostor“. V podstatě budeš-li ty pozorovatel tím rastrem, budeš jakoby v nekonečnu a koukat se na to „co dělá ten skutečný časoprostor“. A nyní říkám, že na rastru bude „zvolen“ interval ; dám mu jméno „jednička“ a protože ten interval je „ukrojená věc“ (věc je dimenze-fyzikální veličina) tak dám jméno i té „věci“ z kteréžto byla ukrojena jednička a dostanu „jeden – metr“. A nyní co to je rozpínání respektive scvrkávání dimenze...ó nikoliv dimenze, ale intervalu na dimenzi ! A tak já-Navrátil říkám, že logicky mohou nastat jen dva případy :

a) „fixní pozorovatel“ tj. rastr x,y,z pozoruje na reálné dimenzi pravého časoprostoru interval co se s ním děje a vidí, že „se natahuje“ tehdy ...a jen tehdy když se on-pozorovatel-interval na rastru sám zmenšuje..;

b) „fixní pozorovatel“ tj. rastr x,y,z pozoruje na reálné dimenzi pravého časoprostoru interval co se s ním děje a vidí, že „se natahuje“ tehdy ...a jen tehdy když se on-pozorovatel-interval na rastru pootáčí vůči reálnému intervalu pravého prostoročasu, pootáčením dvou soustav navzájem „se realizuje (snímá do pozorovatelný) rozpínání a smršťování intervalu pozorovaného.

A tady to je, Dušane, Zdenku už na spadnutí : skutečný časoprostor se zakřivuje a rastr nikoliv, což znamená, že se oba vzájemně pootáčí. Tím se pozoruje rozpínání. A navíc elegantní na tom je to, že platí popsané případy výše oba. Hmota „se zcvrkává“ a tím pádem já-hmota jsem „na intervalu“ o němž já nemohu pozorovat, že se zcvrkávám. Já-hmotný bod (infinitezimálně malý) mohu pozorovat „tam daleko“, že se rozpíná interval „na dimenzi“ (ať už pootáčením“ anebo tím, že já „fixně stojím“ a on se zvětšuje-rozpíná či opačně „tam daleko“ interval je fixní a „on“ vidí můj bod-můj interval, že se zcvrkává. Elegantní na tom je to, že rastr x,y,z je idea, je euklidovsky nereálný a je tudíž bez hmoty (je to právě geometrie časoprostoru před Třeskem) a po Třesku nastane geometrie „zakřivování“ což je v podstatě pootáčení dvou systémů. Tedy, jeden je fixní = rastr x,y,z a „vůči němu“ se pootáčí „křivený časoprostor“ a křivený je tím (za chvíli se musím poopravit, neříkám to zcela dobře), že se v něm, v globálně „málo“ křivém realizují lokální křivosti „vysoké“ a ty samy jako vlnobalíčky jsou tou hmotou. A na hmotě, která „se zakřivuje do sebe“ se nutně musí jevit ostatní globál-vesmír, že se rozpíná, neb...neb onen hmota-pozorovatel (se svými svinutými dimenzemi) „si fixuje“ svůj etalon-interval na dimenzi a podle něho pozoruje „natahování“ čili r o z m o t á n í křivosti globálvesmíru.

Dušane, tento můj monolog se musí ještě precizovat, jistě. Ale už bys mohl tušit, že dál povede řeč k tomu, že hmota-bod-já-pozorovatel lokální v globálvesmíru = časoprostoru „se pohybují“ tedy měním polohu (a to polohu na dimenzích ... i na třech dimenzích délkových i na třech dimenzích časových).

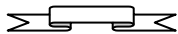
Pohyb tělesa není tedy v logice věci nic jiného než „posun“ dvou soustav vůči sobě (soustavy rastru x,y,z a pravého křivého časoprostoru s konglomeráty hmoty coby složitými vlnobalíčky)... pohyb je jen „posuv intervalu“ což může pozorovat jen „fixní soustava-pozorovatel“. Dále : Jak víš, že se ty-bod-těleso „malé“ ve velkém globál-vesmíru pohybuješ – posouváš jen po jedné dimenzi ? Ty-bod-těleso se „prostě“ posouváš...a...a když ti nastavím „jinou soustavu“ aby tě pozorovala, tak jí natočím tak, že tvůj pohyb-posun se bude do oné natočené soustavy promítat do tří složek, že !!! takže vždy mohu prohlásit, že se pohybuješ vlastně do tří směrů (neb to jsou tři složky a ty vždy leží ve třech délkových dimenzích. Posun „bodu“ po třech dimenzích je pohyb tělesa-vlnobalíčku. Proto zas a znova lze mluvit o tom, že lze postavit dvě soustavy a jedna z nich pozoruje a druhá „koná“ a...a nyní pozorovatelná pozoruje pootáčení předmětu=soustavy tak, že si pozorovanou soustavu tak natočí, že může „vidět“ posun do osy $x=0$, do $y=0$ a do $z=a$ ((dtto tj. $x(1)=0$, do $x(2)=0$ a do $x(3)=a$))no vidíš a jsme tu toho pohybu ... m .x ...a protože platí dtto pro čas $t(1)=0$, do $t(2)=0$ a do $t(3)=a$, je pohyb $m \cdot (x/t)$.

Pohyb je pouze „posun“ v l n y –bodu-hmotového konglomerátu po dimenzích časoprostoru...a změny stavu jsou jen vzájemná pozorování dvou soustav. Na začátku jsem řekl, že k pozorovatelnosti jevu musíme mít vztažnost, tj. nejméně dvě soustavy a) rastr ideální fixní x,y,z a k němu b) reálný časoprostor, ale ... ale ono to lze zkoumat i z pozice „dvou stavů“ jednoho reálného časoprostoru křivého, čili oba „křivé časoprostory“ s jinými intervaly na dimenzích lze také porovnávat, čili porovnávat vzájemná pootáčení svou soustav...a tím pozorovatele relativitu změn intervalů = dilatace a kontrakce a i změnu hmotnosti (i na to je vysvětlení).

Dušane, Zdenku, jsem opravdu schopný do důsledků vylepšovat svou vizi až k dokonalosti a...a pak by jste konečně možná uznali že to tak možné je.

Korekce jsem nedělal, omlouvám se, není čas (i síla)

JN, 31.08.2006

Výklad vize 38

Hraje Bůh v kostky?

Sobota, 18 únor 2006

(článek zveřejněn v časopise Svět vědy 1/2006)

Můžeme předpovídat budoucnost? Anebo je vše otázkou náhody? Zdánlivě filozofická otázka má ve vědě své pevné postavení. A zahýbala s ní jako žádná jiná. Přesto se zdá, že tento složitý a na první pohled neřešitelný problém své řešení má.

V dobách dávno minulých, kdy naše primitivní znalosti sotva dosahovaly schopnosti myslet vědecky, neexistovala dost dobrá představa systematického předpovídání budoucnosti. Lidé se raději podřizovali náhodě a jedinou pravidelnou a předvídatelnou silou byl pohyb těles na obloze, střídání dne a noci a ročních období. Astronomie se tak zjevně stala první existující vědou. To však byl příliš malý kousek do mozaiky přírodních zákonů. Až s rozvojem dalších oblastí, ve kterých se člověk naučil předvídat různé děje v přírodě, začal se také zabývat otázkou, zda se dá předpovědět vše. Euforie novověku doslova zachvátila pozitivním myšlením všechny oblasti vědy. Ostatně není divu. **Zákony vytvořené zákony se nevytvářejí, ale zjišťují/objevují** na matematickém aparátu Newtona dodnes používáme k předpovídání pohybů většiny nebeských těles!

Laplace a Bůh

Vzniká tak klíčový bod, ze kterého celá naše pouť započala. Vznikl pojem vědeckého determinismu a jeho otcem se stal francouzský vědec Pierre-Simon Laplace. Na přelomu 18. a 19. století vyřkl větu,

kteřá nakonec zmátla i samotného Einsteina a stala se nosným pilířem, na němž se snažila stavět přírodní zákony většina vědců. Jeho slova by se dala shrnout do jedné věty takto: „Budeme-li znát ve stejném okamžiku polohy a rychlosti všech částic ve vesmíru, budeme moci předpovědět libovolný okamžik v budoucnosti i v minulosti.“ Existuje pověra, že prý na tuto Laplaceovu myšlenku reagoval Napoleon otázkou: „Jak a kam do této teorie zapadá Bůh?“ Laplace prý reagoval okamžitě: „Vážený pane, nepotřebuji ho ke své teorii.“ K této pověře se vyjádřil v jedné ze svých veřejných lekcí i Steven Hawking. Okomentoval ji tak, že Laplace rozhodně neměl v úmyslu říct, že Boha popírá, jen prostě vyjádřil dnes obecně přijímanou zásadu, že Bůh není potřeba k tomu, aby se mohlo provádět vědecké bádání.

Planck nikdy neuvěřil

Přesto se může zdát Laplaceův výrok hodně nadnesený. Ale nemůžeme popřít, že svou logiku v klasickém světě má. A tak i přes tyto praktické obtíže přetřval jako dogma až do konce 19. století. Jenže pak přišel otřes v podobě, který ani jeho samotní objevitelé nečekali. Zatvrzelý zastánce determinismu, německý fyzik Max Planck, utrpěl svým vlastním objevem velkou tržnou ránu na deterministickém chápání světa. Dostal totiž zprvu nevinnou zakázku firem vyrábějících tehdy revoluční novinku – žárovky. Jeho úkolem mělo být vymyslet teorii, která by vysvětlovala, jak maximum energie přeměňovat na světlo a co nejméně na teplo.

Planck byl zatažen do problému záření absolutně černého tělesa. Řešení, které dnes známe jako Planckův vyzařovací zákon, se zdálo být správné, ale podivné. Sám Planck nad ním kroutil hlavou. Aby totiž zákon platil, musela se v něm objevit podmínka zdánlivě nedávající smysl. Světlo by se muselo šířit po jakýchsi paketech – balíčcích. **Já pak přišel po 50ti letech po Planckovi s tím, že ony balíčky jsou vlnobalíčky coby diskrétní porce samotného časoprostoru, velmi bizarně zakřiveného časoprostoru v lokálním útvaru (nazval jsem si je „zmuchlanečky“)) a to zrealizované vlnokřivení dimenzí času i dimenzí délek – vlnobalíček je vyroben podle vlnového předpisu, který možná ještě nebyl (matematiky) objeven** Je to, jako byste si mohli čepovat vodu z kohoutku jen po celých násobcích malých skleniček. Z ničeho nic přestalo být světlo spojitým tokem, ale dostalo něco, co jako první pojmenoval Einstein. Nazval je kvanta a dnes jim už familiárně říkáme fotony. **Přitom vlny stále zůstávají spojitými, ale jsou-li pro pozorovatele-vyhodnocovatele promítány do přímky (rovina je natočena k oku pozorovatele tak aby byla pozorována jako přímka), pak vlnu v rovině pozorují jako úseky zhuštěných bodů a úseky zředěných bodů. Čili v jistém smyslu a z jistého měřítka mohou považovat „na přímce“ zhuštění za „úsečka-kvanta“ a zředěná místa za „úsečky-mezery“. Čili jakoby se mi na přímce střídaly dva druhy stavů tj. nuly a jedničky (fotony a mezery...v el. proudu elektrony a mezery) . Takže kvantování je defakto promítání spojitosti zvlněné do jisté průmětny, kde se jeví jako nespojité střídání „zředěnin“ a „zhuštěnin“. V podstatě každý vlnobalíček lze označit právě proto jako diskrétní „nespojité“ k ostatnímu celovesmírnému časoprostoru ač to pravda není, je to pouze „pravda z promítání“... proto každá částice-vlnobalíček ze dvou veličin časoprostorových je „do časoprostoru“ propojen a to se projeví v Heisenbergově principu neurčitosti, který je vadně interpretován, neb do jeho relací neurčitosti chybí činitel (jakási „nekonečná vlna“ či pootočení ? nevím jak to nazvat) „delta t/t“ který je-li dodán, pak „napravuje“ onu neurčitost. Tento činitel rovněž je „vesmírotrvorný“ v tom smyslu, že realizuje respektive odlišuje veškeré (tedy mimo mezony) hmotové stavy vlnobalíčků.**

Princip neurčitosti

Druhý hřebíček do rakve Laplaceova dogmatu zatloukl v roce 1926 německý fyzik Werner Heisenberg. Poukázal totiž na to, že nemůžeme změřit naráz pozici a rychlost částice. **Pozor ! To není zatloukání hřebíčku do Laplaceho dogmatu ve smyslu jeho popření, ale naopak jeho potvrzení...znova si přečteme jeho větu : (*) [„Budeme-li znát ve stejném okamžiku polohy a rychlosti všech částic ve vesmíru, budeme moci předpovědět libovolný okamžik v budoucnosti i v minulosti.“** Abychom totiž zjistili, kde se zrovna nachází elektron, museli bychom si na něj posvítit. Jenže jelikož platí Planckův zákon, nemůžeme použít nekonečně malého množství světla. Musíme použít jeho nejmenší existující část – kvantum neboli foton. A u částic jako elektron stačí již jeden foton k tomu, abychom tento elektron fotonem vyrušili, **podle mě spíš se stane, že vlnobalíček elektronový když k němu časoprostorem doputuje vlnobalíček fotonu, že se oba vlnobalíčky „propojí“ anebo částečně propojí, anebo si ovlivní „své vlnky ve vlnosluku“ anebo se odsunou „do nových pozic“ – říkáme, že interagují pružným rozptylem...atd.**

a tak o informaci o jeho rychlosti přišli. Po kolizi elektronu a fotonu můžeme tuto informaci obdržet opět „vracejícím se“ „novým“ fotonem, který má sice stále „fotonový tvar vlnobalíčku“, ale s jinou „lambda-délkou“ tedy má pozměněný „parametr-číslo“... a zřejmě i elektron dostal od fotonu „nové parametry“ buď „do vlnobalíčku“ nebo „do polohy“, nebo ? Takže ano, ve vesmíru se vlnobalíčky zcela logicky „vlnomění“ a to „vlnoměněním“ samotných diskrétních zakřivenin časoprostoru... Můžeme sice ke změření použít záření o jiných vlnových délkách, ale ať už to bude ultrafialový, rentgenový anebo gama foton, budou mít tato kvanta záření sice kratší vlnovou délku, ale o to větší energii. Zpřesníme si tím pádem polohu elektronu, ale o to více přijdeme o informaci o jeho rychlosti. Na zjištění obojího bychom museli mít (a být v ní) pozorovatelnou soustavu „celovesmírně univerzální“ takže bohužel i my pozorovatel-lidi-Zem se pohybujeme vesmírem a volíme si „fixní stav“ své pozorovatelné, která ovšem „absolutně“ fixní není a proto musíme sami „nefixní“ pozorovat Heisenberga tj. jeho princip. Tomuto principu se říká Heisenbergův princip neurčitosti. Nedá se svítit – není úniku. Uniknu z tohoto principu by bylo, kdybychom teoreticky znali onen „činitel“ opravný přesně a dovedli se sami jako soustava pozorovatele k opravnému činiteli „natočit-nastavit-seřídít“ ... nějak tak (?) ... jenže my makro- pozorovatel máme jinou časoprostorovou křivost než „prostředí časoprostoru“ v mikrosvětě „vedle“ elektronu (?) Rychlost a polohu elektronu prostě přesně a naráz nezměříme. ale změřený údaj můžeme opravit tím teoreticky zjištěným činitelem „delta t/t“.

Bůh nehraje v kostky

Laplace dostal tímto poukazem zcela na frašku. Naopak jeho věta (*) byla potvrzena, neb v ní říkal „pokud“ čili říkal „bude-li“ Najednou se totiž dostáváme do situace, kdy již nemáme možnost naráz změřit polohy a rychlosti jakýchkoli (natož všech) částic a předpovědět tak podle Laplace budoucnost nebo určit zpětně minulost. Laplace neřekl, že budoucnost je předpověditelná, ale řekl „pokud“ nebude platit princip neurčitosti, pak bude budoucnost předpověditelná. Jsou to dvě stejné věty (Heisenberg a Laplace, jen v jiné větní a významové sestavě slov) Zdá se tak, že budoucnost je nepředpověditelná.

Einstein byl z tohoto zjištění, že ve vesmíru bude zřejmě každý děj podléhat náhodě, doslova zděšený. „Bůh nehraje v kostky!“ Chodil a rozčiloval se. To, že nelze zjistit jedním vlnobalíčkem stav jiného vlnobalíčku, ještě neznamená, že vesmír podléhá náhodě ... přesto nevím jak asi vesmír volí své realizační kroky v posloupnosti vývoje stavů od Třesku po dnes, tedy v posloupnosti směru toku-odvíjení času, tedy ve volbě kombinačních možností z kombinačních nabídek. Ale vím, že se vesmír geneticky řídí pravidlem střídání symetrií s asymetriemi (jinak by ani nebylo možné provádět vývoj stavů hmotových vzájemně svázaných včetně stavu časoprostoru „nehmotového“ tj. jen „málo“ zakřiveného. Časoprostor „hodně zakřivený“ já to nazývám „přeplátované dimenze“ je už stavem hmotovým. Ve vývoji vesmírných hmotových stavů-klonů všechny předchozí stavy-klony a jejich vazby vzájemné „dodávají“ pro postup vpřed tj. pro volbu nového dalšího stavu-klonu „mantinelovou možnost voleb“. V každém postupovém kroku je ta mantinelová nabídka jiná. A zde je pak otázkou „jak“ vybírá vesmír v mantinelové omezené nabídce další postupový krok k vývoji stavů a do posloupnosti stavů, podle čeho ? Určitě nabídka je „vesmírným počítačem“ prokonzultována na podmínky hotových stavů v „posloupnosti minulosti“, ale jak ? to nevím. Chemikové také vyrábí novosloučeniny, které příroda ještě nevytvořila sama a tak chemikové musí dodržet „pravidla“ minulosti a pak provedou ti kombinaci... k výrobě novohmoty... ale jsou pro chemika už takové stav-klony, které on už neovlivní a dokonce na ně nemusí brát ohled. ... chemik už nemusí v jistých volbách z mantinelové možnosti třeba brát ohled na změny kvarků při bombardování kosmickým zářením... to už je děj „na posloupnosti“ v nechemické škatulce... on chemik hýbe jen s jistou grupou stavů... no dál o tom povídat nebudu, to je výklad v jiné bedny.

Vlnová funkce

Situace však doznala částečné změny, když se objevila kvantová mechanika. Obor, v jehož čele stál Heisenberg, Schrödinger a Dirac. Kvantová mechanika a později kvantová teorie vyřešily většinu potíží s předpověďmi. Vyřešili je nikoliv „in natura“ ale teoreticko-matematicky tedy s e s t a v i l i vlny, vlnové tvary oněch mých „vlnobalíčků“ a chování (realizaci změn) „doteku dvou vlnobalíčků“... Takže tito tři pánové řešili projevy (vlnobalíčků-hmotových z dimenzí veličin délka a čas) pomocí vlnových funkcí, tj. projevy vlnové s vlnosluky-klony „elementů“ také z vln časoprostorových veličin.

Vlnobalíček elementu je/bude se chovat jako hmota když bude vlnoshluk „fixován do klonu“ přestože je možné tento klon „rozebrat“ a sbalit ho na jiný vlnobalíček klon vlnoshluku ... Hmota, hmotový stav, hmotový projev, hmotovost je vlastnost vlnoshluku, který je v jisté pozici „klonem“ jakoby se v mikrosvětě v „časoprotorové pění“ pohybovaly, vířily, vlnily „neproměnlivé klony-vlnobalíčky“ a proměnnost se děje jen „interakcí“ klonů. Přesto jsou dosud tyto oblasti považovány za peklo mezi fyzikálními obory. Dá se s určitostí říci, že je to jediný obor, který za 80 let existence není **obecně** pochopen. a to proto, že fyzikové nepochopili že hmota je realizována také „z časoprotoru“ tedy ze dvou veličin délka a čas ... A to dokonce ani těmi, kteří se jím hluboce zabývají. !!! HDV předběhla dobu dogmatického „konvenčního myšlení“ Je to dáno tím, že děje, které tento obor odkrývá na úrovni atomů a nižší, se zcela vymykají našim představám o realitě. „vašim představám se vymykají“ V kvantové mechanice nemají objekty nic jako definovanou pozici a rychlost. Místo toho jsou reprezentovány něčím, co nazýváme vlnová funkce. ano, vy víte a umíte a znáte... že „děje“ jsou reprezentovány (vlnovými změnami vln) ale já vím že i „stavy klony-vlnobalíčky“ z vln dimenzí veličin podléhají vlnovým funkcím, které zřejmě nebyly ještě vůbec napsány (pouze mé náznaky do „vzorečků elementárních částic“) Velikost takové vlny dává pravděpodobnost toho, že daná částice se bude nacházet v určité pozici. To, jak se tento tvar funkce mění v prostoru, pak reprezentuje rychlost pohybu (pohyb se děje možná „vlnovlněním“, vlnopohybem „na vlnách“ časoprotorové pěny ...?) částice. vlnobalíčku Řešení pro takovou vlnovou funkci napsal pro kvantovou mechaniku Schrödinger a dal tak Einsteinovi částečnou šanci doufat v to, že Bůh skutečně nehraje v kostky. Schrödingerova rovnice vlnové funkce totiž umožnila předpovídat vývoj a pohyb částice v čase i prostoru. „děj“ vlny proměna, posun, změna pozice atd. toho „kolonu vlnobalíčkového“ jako stavu vlnofixního útvaru Ve své podstatě hrál v kvantovém světě úlohu obdobnou druhému Newtonovu zákonu z klasické mechaniky. A to byl neuvěřitelný úspěch! kdežto já blábolím a patřím do Bohnic....ale uvidíme Petrásku kdo z koho....a kdo tam nakonec půjde....Tedy i když vede kvantová mechanika k popření schopnosti určit a předpovědět rychlosti a polohy částic v jednom okamžiku,((i okamžik je interval na časové dimenzi a ten interval ukrájí každá elementární částice, ona s e po časové dimenzi posouvá, ... a protože posun „po intervalech“ po dimenzi časové a posun „po intervalech“ po dimenzi délkové je k sobě navzájem nejednotkový, což je opět projev různých vln těchto dimenzí zvlněných navzájem, tak tento nejednotkový poměr intervalů dimenze délkové a časové je oním „zákonem“ pro stavbu hmoty. Časoprotor 3+3 D nezvlněný (co se nachází před Třeskem) se začne vlnit po Třesku tím, že nastanou ony nejednotkové poměry intervalů dimenzí, čili jiná vlna dimenze časové s jinou vlnou dimenze délkové se spolu „vlnobalíčkově“ na hmotové útvaru.)) navrhuje obratem jiný koncept, který tyto dvě informace dává dohromady. Nahrazuje je vlnovou funkcí, která svou schopnost předpovědi má. Přesto i s tímto (jakýmsi sníženým) principem určitosti, narazíme za chvíli na problém jiný a finální. I když Einstein byl zastáncem toho, že Bůh v kostky nehraje, jeho teorie tuto domněnku kompletně položila na lopatky.

První černá díra

Je zajímavé, že sám Laplace problém v roce 1799 našel. To když se zmínil o tom, že by mohla existovat hvězda, která je tak obrovská, že její gravitace nedovolí z povrchu uniknout ani vyzařovanému světlu. Dokonce i spočítal, že taková hvězda o hustotě Slunce by musela být 250x větší než Slunce samo. Tehdy sice Laplace uvažoval o světle jako nikoli o kvantu záření, ale spíše jako o jakési dělové kouli, která létá určitou rychlostí a gravitací může být zpomalena.

Einstein pak přišel s teorií, která dala světu okolo nás téměř finální podobu. Částice světla se v něm nechovaly jako dělové koule. Koncept se kompletně změnil. Místo času a prostoru se ukázalo nezbytné chápat obojí nikoli samostatně, ale dohromady. Jako prostoročas! V něm se pak dá realizovat a vysvětlit, jak Laplaceovo těleso, ze kterého neunikne ani světlo (dnes chápáno jako černá díra – reálná a dnes již běžně pozorovaná právoplatná vesmírná tělesa), tak i samotný a dosud nervy drásající problém konstantní rychlosti světla. S tím však vyvstává opětovná otázka. Co to provede s determinovaností fyzikálních dějů? Bude, anebo nebude Bůh nakonec hrát v kostky?

Černá díra nemá vlasy

Tyto díry do vesmíru ((proč zbytečně Petráska mate obyčejné laiky z veřejnosti takovými slovními výrazy)) jsou pro nás zásadním problémem pro schopnost předvídat. Informace, která do nich spadne,

se již nikdy nedostane ven. Můžeme tyto černé díry použít jako ideální odpadkové koše nebo stoprocentní likvidátory nepřátel. Kosmonaut, který do černé díry spadne, se již ven nikdy nedostane. Z teorému Johna Archibalda Wheelera „černá díra nemá vlasy“ vyplývá zásadní skutečnost. Vše, co do černé díry spadne, se zcela nekompromisně projeví navenek jen ve dvou parametrech. **((třech-čtyřech : hmotnost, moment hybnosti, náboj a velikost))** Pádem objektu do černé díry se to navenek projeví jen změnou hmotnosti a rotace.

Einstein se možná mýlil

Ztroskotanec ve formě toulavého kosmonauta pak může dostat jen dvě hypotetické šance. Žádná však již nikdy neponese informaci. První existuje v té formě, že se částice kosmonauta objeví v jiném vesmíru, druhá, že bude jeho energie vyzářena z černé díry nazpět tzv. Hawkingovým zářením. Zde narážíme na konečnou pro lovce „pro a proti“ deterministického chápání fyzikálních dějů. Pádem informace do černé díry si zavřeme kompletně vrátka pro předpověď její budoucnosti. A ze samotného charakteru černé díry i pro retrospektivní sestavení cesty v čase nazpět. Einstein se tak, zdá se, mýlil hned dvakrát, když tvrdil, že „Bůh nehraje v kostky“. **(princip střídání symetrií s asymetriemi totiž musí začínat „monostavem“ => asymetrie => nerovnice a končit „v symetrii“ => rovnice => lokálnost ...) (pravda se mění v nepravdu.... $1 = 2$; $10^0 = 10^0 + 1$; $10^500 = 10^500 + 1$; $10^50000000 = 10^50000000 + 1$) ($A = 0 \Rightarrow A = 1$??.....; $v \Rightarrow c$??)** Dokonce to vypadá, že problém je mnohem závažnější, jak v jedné své přednášce uvedl autor teorie o vypařování černých děr Steven Hawking: „Nejenže Bůh zcela jistě hraje v kostky, ale dokonce nás často i mate tím, že tyto kostky hodí někam, kde je ani On sám nedokáže pozorovat.“

Komentáře

Přidal bambíno 2006-02-18 22:01:01

proč všichni používají slovo prostoročas? Časoprostor zní předse líp, aspoň dle mně a slováci mají také časopriestor

martin@petrasek.info

Přidal Martin Petrásek 2006-02-22 14:45:47

No ono je to v podstatě jedno, ne? Me se to zase líbí naopak :-). Jo a taky jsem asi trosku zdeformovaný tím +1, +1, +1, -1 ;-)

hm

Přidal Petr Lukeš 2006-02-26 01:30:00

hm

Přidal Petr Lukeš 2006-02-26 01:38:21

Ten frajer přece řekl "budeme-li znát polohu a rychlost.." a né "můžeme ji znát.." takže pohoda, né? Jinak důležité přeci je, že víme, kde jsem my. Kdyby jsme byli vesmír, tak by jsme snad věděli v jaké situaci se nachází. happy

No problém je ve vlastní definici

Přidal JirHa 2006-02-28 22:27:34

a v rozsahu její platnosti. Dnes nedokážeme jedno i druhé ale to neznamená že to není zjistitelné. S ohledem na to že fyziku nechápeme jako obecný popis obecných dějů ale rozčlenili jsme naše okolí na určité stavy a pro tyto stavy umíme popisem pravidel říci co zde je a co zde není podle pravidel. Takže pokud připustíme že celá naše fyzika je špatně a naše fyzikální zákony jsou špatně ale jeví se v úzkých oblastech vyjádřených množinovým pravidlem jako definiční oblastí platnosti plyne nám z toho závěr že až nalezneme správnou teorii, pak teprve popíšeme naše okolí platnými zákony které nebudou platit nad omezenou množinou, můžeme nalézt řešení.

V tu chvíli již budeme znát oboje a tedy budeme schopni obsáhnout děj jako celek neboli budeme znát minulost i budoucnost jako kontinuum které bude spojité. Staneme se bohem a protože hrajeme karty stejně jako kostky je odpověď na otázku v nadpisu vyřešena.

hm

Přidal Petr Lukeš 2006-03-01 14:13:45

JirHa: Po slovo "řešení" se všim souhlasím a líbí se mi to a považuju to za chytré a inteligentní. (pozn. Např. psychologie spojuje filozofii, kulturní dědictví a tradiční pohledy s vědeckými poznatky a citlivě a synteticky s nimi pracuje. Také není považována za vědu, ale, což je důležité, je celistvější a integruje.

Náhody nebo osud

Přidal Jirka Heyduk 2006-06-26 21:30:26

Souhlasím s Heisenbergem a principem neurčitosti. Možná nikdy nebudeme schopni zjistit rychlost a polohu částice v jednom okamžiku natož rychlost a polohu všech částic ve vesmíru, takže nikdy nebudeme schopni určit přesně budoucnost/minulost. Ale to neznamená, že ty částice určitou rychlost a polohu v daném okamžiku nemají. Myslím to tak, že budoucnost je sice nepředpověditelná, ale přesto je určena.

Je to jen taková moje myšlenka, nejsem vědec.

Budu rád, pokud někdo bude vědět, jak to myslím, i když to tak třeba není. Dík

Náhody nebo osud

Přidal Jirka Heyduk 2006-06-26 21:31:17

Souhlasím s Heisenbergem a principem neurčitosti. Možná nikdy nebudeme schopni zjistit rychlost a polohu částice v jednom okamžiku natož rychlost a polohu všech částic ve vesmíru, takže nikdy nebudeme schopni určit přesně budoucnost/minulost. Ale to neznamená, že ty částice určitou rychlost a polohu v daném okamžiku nemají. Myslím to tak, že budoucnost je sice nepředpověditelná, ale přesto je určena.

Je to jen taková moje myšlenka, nejsem vědec.

Budu rád, pokud někdo bude vědět, jak to myslím, i když to tak třeba není. Dík

Náhody nebo osud

Přidal Jirka Heyduk 2006-06-26 21:32:07

Souhlasím s Heisenbergem a principem neurčitosti. Možná nikdy nebudeme schopni zjistit rychlost a polohu částice v jednom okamžiku natož rychlost a polohu všech částic ve vesmíru, takže nikdy nebudeme schopni určit přesně budoucnost/minulost. Ale to neznamená, že ty částice určitou rychlost a polohu v daném okamžiku nemají. Myslím to tak, že budoucnost je sice nepředpověditelná, ale přesto je určena.

Je to jen taková moje myšlenka, nejsem vědec.

Budu rád, pokud někdo bude vědět, jak to myslím, i když to tak třeba není. Dík

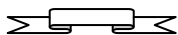
Přidal Gwaihir 2006-07-09 22:21:14

Vtip je v tom, že to není jen o tom, že polohu a hybnost částice není možné současně určit, ale, že je skutečně určené nemá, dokud není provedeno měření - do té doby je v jakémisi pochybně rozplzlém superpozičním stavu.

okomentováno 30.09.2006

prosím čtenáře, aby vše co říkám, co zní jakože to tvrdím, aby vše co tak vypadá, považovali za to, že se to domnívám a mám pouze takové vize a nepodložený, nedokázaný názor a tedy moje řeči jsou jen jako nápad, jako domněnka...a velmi nedokonalá.

Děkuji

Výklad vize 39

Zde opět **pokus o výklad** myšlenkového postupu „výroby“ elementu-vlnobalíčku z dimenzí veličin délka a čas

Například zápis frekvence dvou různých zdrojů vln :

$f_1 = u / \lambda_1$; $f_2 = u / \lambda_2$ mlčky se (ovšem) předpokládá „jednotné neměnné tempo odvíjení času“ v téže soustavě všech zdrojů. Ale to není pravda. Při $v \rightarrow c$ dochází k dilataci času a tu dilataci si lze logicko-filozoficky i matematicky vyjádřit jako jiné tempo odvíjení času v téže soustavě. Zápisy pak mohou vypadat takto :

$$f_1 = w / \lambda_2 \quad ; \quad f_2 = u / \lambda_2 \quad \dots \quad f_3 = c / \lambda_2$$

anebo mohou vypadat takto :

$$f_1 = w / \lambda_2 \quad ; \quad f_2 = v / \lambda_3 \quad \dots \quad f_3 = c / \lambda_4 \quad \text{,abych tím "oznámil" buď dilatace-kontrakce, anebo plynulé změny etalonů-jednotek dimenzí.}$$

Obdobné zápisy v bleděmodrém, smyslem obdobné jsou zápisy v podobě parciálních derivací.

$$\frac{\partial^2 u}{\partial t^2} = c^2 \cdot \frac{\partial u}{\partial x} \quad \dots \dots \dots (01) \quad \text{je vlnová rovnice, ano ?}$$

$$\frac{\partial^2 u}{\partial t^2} \cdot \frac{\partial x}{\partial u} = c^2 \quad \dots \dots \dots (02) \quad \text{a tohle (02) už vlnová rovnice není ?}$$

$$\frac{\partial^2 u}{\partial t^2} \cdot \frac{\partial x}{\partial u} = c^2 \cdot \frac{\partial^2 u}{\partial t^2} \cdot \frac{\partial x^2}{\partial^2 u} \cdot \frac{\Delta x}{x} \quad \dots \dots (03) \quad \text{pokud (02) je vlnová rovnice, pak je vlnová}$$

rovnice i (03), né ?

A když myšlenkově a logicky přistoupíme k možnosti existence tří dimenzí času t_1 ; t_2 ; t_3 , pak lze provádět matematické zápisy takto :

$$u = \frac{dr}{dt} \quad ; \quad \dots \dots \dots \text{Rychlost pro stanovení zrychlení a transformací zrychlení}$$

$$a_x = \frac{du_x}{dt} \quad ; \quad a_y = \frac{du_y}{dt} \quad ; \quad a_z = \frac{du_z}{dt} \quad \text{Takto je derivate rychlosti podle „univerzálního“ tempa „t“ ,}$$

kteří se nachází ve všech třech dimenzích času $t = t_1 = t_2 = t_3$ jako jednotné tempo odvíjení času do tří složek prostoru x, y, z.

Ovšem derivate rychlosti podle „složek veličiny čas“ ($t_1=t_x$; $t_2=t_y$; $t_3=t_z$) s různými tempy odvíjení času „t“ v jeho časových složkách (t_x ; t_y ; t_z) se už musí rozepsat do matice

pro $a_x = \frac{du_x}{dt} = \frac{d^2x}{dt^2}$ bude řešení rozepsáno podle složek času :

$$a_x = \frac{du_x}{dt_x} = \frac{d^2x}{dt_x \cdot dt_x}; \quad a_x = \frac{du_x}{dt_y} = \frac{d^2x}{dt_y \cdot dt_x}; \quad a_x = \frac{du_x}{dt} = \frac{d^2x}{dt_z \cdot dt_x}$$

$$a_x = \frac{du_x}{dt_x} = \frac{d^2x}{dt_x \cdot dt_y}; \quad a_x = \frac{du_x}{dt_y} = \frac{d^2x}{dt_y \cdot dt_y}; \quad a_x = \frac{du_x}{dt} = \frac{d^2x}{dt_z \cdot dt_y}$$

$$a_x = \frac{du_x}{dt_x} = \frac{d^2x}{dt_x \cdot dt_z}; \quad a_x = \frac{du_x}{dt_y} = \frac{d^2x}{dt_y \cdot dt_z}; \quad a_x = \frac{du_x}{dt} = \frac{d^2x}{dt_z \cdot dt_z}$$

V matici vypadnou 3 shodné případy ... a možná vypadnou další, když (?)

pro $a_y = \frac{du_y}{dt} = \frac{d^2y}{dt^2}$ bude :obdobně rozepsat

a pro $a_z = \frac{du_z}{dt} = \frac{d^2z}{dt^2}$ bude :také obdobně rozepsat

a když uvážíme **další logické přístupy**, tak lze dokonce „tři dimenze“ považovat za „jednu indexovanou veličinu“ s různými intervaly, tedy u času dilatace nebo frekvence pro vlny (různé toky času, tempa času) a u délek různá „lambda“ k vlnám, různé intervaly délek (lze to vidět/uvážovat i jako pootočenou projekci). Pomocí těchto úvah může matematik napsat to, co já neumím...tj. vyjádřit mé „vzorečky“ elementárních částic jako „vlnno-shluky = vlnobalíčky“ dimenzí veličin..... kde já neměl odbourat indexy u proměnných, ale pouze pro zjednodušení je „vynechal“ a čtenář si je tam musí domýšlet, že každá dimenze může mít a má jiný číselný index, který bude reprezentovat jiné intervaly délkové a jiné toky-odvíjení času (pro vyjádření dilatací a kontrakcí při vlnno – balíčkování a následné projekci do soustavy pozorovatele – zřejmě průmětny).

$$\frac{x^2 \cdot t^2}{x^2 \cdot t^1}$$

A jsme u mých vzorečků, kde např. elektron vypadá takto : -----, přičemž jak jsem řekl indexy

byly vynechány a moudrý matematik/fyzik to už musí vidět v nějakém druhu zápisové techniky pomocí „nějaké složité vlnové funkce“, např.

elektron $c \cdot \frac{\partial^2 u}{\partial t_1 \cdot \partial t_2} \cdot \Delta x_2$. Pro různé dimenze se bude např. psát nějaká interakční rovnice

obecně $\frac{\partial^2 u}{\partial t_i^2} \cdot \frac{\partial x_i}{\partial u} = c^2 \cdot \frac{\partial^2 u}{\partial t_i^2} \cdot \frac{\partial x_i^2}{\partial^2 u} \cdot \Delta t_i$

U interakčních rovnic nutno číslovat indexy proměnných , např. $x_1 ; x_2 ; x_3 \dots t_1 ; t_2 ; t_3$ (což je

lepší pro přehlednost než dimenze délkové označovat $x ; y ; z$; např. $a_x = \frac{du_x}{dt_y} = \frac{d^2x}{dt_y \cdot dt_x}$, viz výše

) ; pak lze navrhnout jistou konvenci, že budu pro zápisy používat : $x_1/t_1 = c ; x_2/t_1 = w ; x_2/t_2 = u$

Příklad interakční rovnice bude $\left(c^2 \cdot \frac{dx_2}{dt_1} \cdot \Delta t_1 \right) = \left(\frac{d^2x_2}{dt_1^2} \cdot \Delta x_1 \right) \cdot \left(c \cdot \frac{dt_1 \cdot dt_2}{d^2x_2} \cdot \Delta x_2 \right) \cdot \left(\frac{1}{\Delta t_2} \right)$

$$n = p + e^- + \bar{\nu}$$

(neutron) = (proton) + (elektron) + (anti ný)
 ($c^2 \cdot w \cdot t_c$) = ($w^2 \cdot x_c$) . ($c \cdot x_x / w \cdot u$) . ($1 / t_w$)

a tím pádem lze zavést mou konvenci, která odbourá použití diferenciálních rovnic, respektive tou konvencí se zjednoduší zápisová technika.

$$\begin{array}{ccccccc}
 c^* & > & c & > & w & = & w & > & u \\
 \\
 x_c & > & x_v & < & x_c & > & x_v \\
 \hline
 t_c & = & t_c & < & t_w & = & t_w \\
 \\
 x_1 & > & x_2 & < & x_1 & > & x_2 \\
 \hline
 t_1 & = & t_1 & < & t_2 & = & t_2
 \end{array}$$

se zjednoduší zápisová technika ... a dál to pokračuje „postaru“ na mých www
 Proto můj původní vzoreček (zjednodušeně vyjádřený) :

$$\frac{\alpha \cdot x_1^m \cdot \beta \cdot t_k^n}{\gamma \cdot x_a^d \cdot \delta \cdot t_b^h} = 1$$

„chtěl být“ vlnobalíčkem jako např. $\frac{\partial^2 u}{\partial t^2} \cdot \frac{\partial x^2}{\partial^2 u} = k.c$

01.08.2006...jsem unavený, dokončit příště

*****.